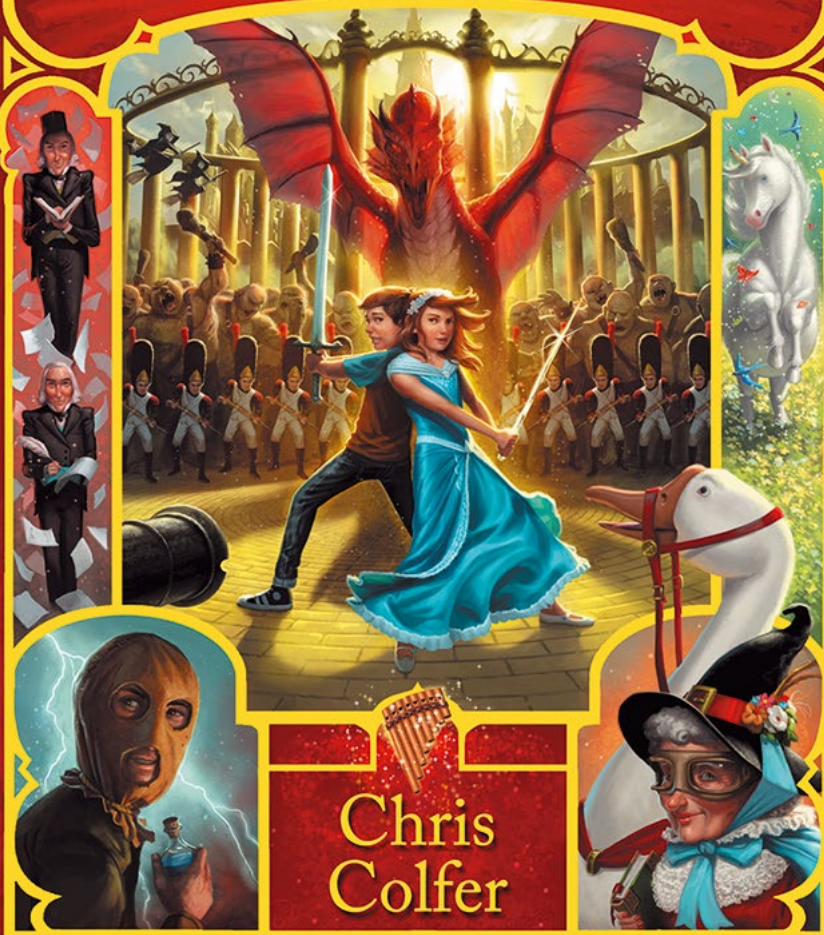

NEW YORK TIMES BESTSELLER # 1

Krajina príbehov

VAROVANIE BRATOV GRIMMOVCOV

Krajina príbehov Varovanie bratov Grimmovcov

Aj v tlačenej verzii.

Objednať si môžete na stránke

www.fragment.sk

www.albatrosmedia.sk

čítanie pre radosť a poučenie

Chris Colfer

**Krajina príbehov – Varovanie bratov Grimmovcov –
e-kniha**

Copyright © Albatros Media a.s., 2017

Všetky práva sú vyhradené.

Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie rozširovať
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

Krajina príbehov

VAROVANIE BRATOV GRIMMOVCOV

Chris Colfer

Ilustroval Brandon Dorman

 FRAGMENT

OBSAH

HOSTIA VEĽKEJ ARMÁDY	9
BUDE TO POUČNÉ	19
SIEŇ SNOV	33
KNIHOMOLKY ÚTOČIA	54
SVADBA V LESE	67
ŠOK NA CINTORÍNE	82
SNEMOVŇA POKROKU	105
TAJOMSTVO KRÁSNEJ PASTIERKY	118
NA PLESE VÍL	132
KONIEC VÝLETU	149
LEV Z JUŽNÉHO BREHU	162
KASÍNO LUMIÈRE DES ETOILES	175
TAJOMSTVÁ ZÁMKU NEUSCHWANSTEIN	191
KRÁLOVNÁ VO VYHNANSTVE	209
JE TU ARMÁDA	222
TRPKÉ ZVÍTANIE	229
VÁZEŇ V MASKE	240
JEDINÝ SVEDOK	246
VYŠLITE LABUTE	259
VEČNÝ ĽAD	276
VEĽKÉ TROBLINSKÉ JAZERO	282
PLAMIENKA	293
AŽ K JADRU	304
ELFSKÁ RÍŠA	311
ZABUDNUTÁ ARMÁDA	324
LIEČBA OHŇOM	328
NAKŔMTE MLÁŽA	338
ZNAMENIE NA OBLOHE	348
BITKA O KRÁLOVSTVO VÍL	355
DRAK SA PREBÚDZA	377
NÁVRAT K MÁGI	387
ÚSVIT	396

Venujem J. K. Rowlingovej, C. S. Lewisovi, Roaldovi Dahlovi, Eve Ibbotsonovej, L. Frankovi Baumovi, Jamesovi M. Barriemu, Lewisovi Carrollovi a všetkým úžasným autorom, ktorí naučili svet veriť v mágiu. Keď si spomeniem, koľko času som strávil skúmaním šatníkov, hľadaním druhej hviezdy vpravo a očakávaním pozvánky na Rokfort, nečudo, že som v škole nemal dobré známky.

Venujem aj všetkým učiteľom a knihovníkom, ktorí podporili túto sériu a zaradili ju do vyučovania. Znamená to pre mňa viac, než dokážem vyjadriť.

**„Máte nepriateľov? Dobre. Znamená to,
že ste sa v živote za niečo postavili.“**

Winston Churchill

PROLÓG

HOSTIA VEĽKEJ ARMÁDY

1811, Čierny les, Rýnsky spolok

Nebolo záhadou, prečo sa táto časť kraja nazýva Čierny les. Nápadne tmavé listy a kôru stromov potme takmer nebolo vidieť. Jasný mesiac ako hanblivé dieťa vykúkal spoza oblakov, ale nikto si nemohol byť istý, čo číha v hustých lesoch.

Medzi stromami visel chlad ako závoj. Bol to odľahlý a starobylý kút lesa, korene tu siahali tak hlboko do pôdy, ako vysoko sa konáre vypínali k oblohe. Keby sa po zemi nevinul skromný chodník, zdalo by sa, že les ešte ľudské oko neuzrelo a ľudská ruka sa ho nedotkla.

Cez les ako delová guľa svišťal tmavý koč ťahaný štyrmi silnými koňmi. Na cestu mu svietili dva rozhojdané lampáše, vďaka ktorým pripomínal obrovskú obludu so žiariacimi očami. Popri koči cválali na koňoch dvaja francúzski vojaci Napoleonovej *Grande Armée* – Veľkej armády. Ich pestrofarebné uniformy halili čierne plášte – svet sa nemal dozvedieť, čo majú dnes večer za lubom.

Koč o chvíľu dorazil k rieke Rýn, nebezpečne blízko k výbojnému francúzskemu cisárstvu. Na brehu sa staval obrovský tábor, stovky francúzskych vojakov vztyčovali desiatky špicatých bēžových stanov.

Dvaja vojaci, ktorí koč sprevádzali, zosadli z koní a otvorili na ňom dvere. Vytiahli von dvoch mužov. Muži mali ruky zviazané za chrbtami a na hlavách čierne vrecia. Chrčali a niečo tlmene vykrikovali – mali aj zapchaté ústa.

Vojaci ich dostrkali doprostred tábora do najväčšieho stanu. Spútaní muži aj so zahalenými tvármi vnímali, že v stane je svetlo, pod nohami cítili mäkký koberec. Vojaci ich sotili k dreveným stoličkám.

„*J'ai amené les frères*,“ počuli za sebou hlas jedného z vojakov.

„*Merci, Capitaine*,“ povedal ďalší hlas, tentoraz pred nimi.

„*Le général sera bientôt là*.“

Mužom stiahli z hláv vrecia a odstránili látku, ktorou mali zapchaté ústa. Keď si ich oči zvykli na svetlo, za veľkým dreveným stolom uvideli vysokého svalnatého muža. Mal autoritatívne držanie tela a netváril sa vôbec priateľsky.

„Zdravím vás, bratia Grimmovci,“ oslovil ich vysoký muž s výrazným cudzím prízvukom. „Som plukovník Philippe Baton. Ďakujem, že ste prišli.“

Wilhelm a Jacob Grimmovci gánili na plukovníka. Boli poškieraní a poudieraní, ich oblečenie nieslo stopy zlého zaobchádzania – očividne sem neprišli dobrovoľne.

„Mali sme vari na výber?“ spýtal sa Jacob a vyplul na koberec krv.
„Myslím, že s kapitánom De Langom a poručíkom Rember-
tom ste sa už zoznámili,“ povedal plukovník Baton a kývol na
vojakov, ktorí ich sem priviedli.

„Zoznámili nie je najvýstižnejšie slovo,“ poznamenal Wilhelm.

„Boli sme k nim zdvorilí, teda spočiatku, oni však odmietli
spolupracovať,“ oznámil kapitán De Lange plukovníkovi.

„Museli sme ich sem pozvať veľmi dôrazne,“ vysvetlil poru-
čík Rember.

Bratia sa poobzerali po stane – na to, že ho postavili len ne-
dávno, bol pekne zariadený. V jednom rohu odtikávali nočný čas
vysoké hodiny, po oboch stranách zadného vchodu horeli sviece
v ligotavých svietnikoch a na drevenom stole bola rozložená veľ-
ká mapa Európy s francúzskymi vlajočkami zapichnutými na do-
bytých územiach.

„Čo od nás chcete?“ zvolal Jacob a mykal spútanými rukami.

„Keby ste nás chceli zabiť, už by ste to dávno urobili,“ pridala
sa Wilhelm a aj on sa pokúšal vyslobodiť z povrazov.

Plukovník Baton sa na ich zlostné vystupovanie mrzuto za-
mračil. „Generál Marquis vás sem dnes nepozval preto, aby vám
ublížil, ale aby vás požiadal o pomoc,“ povedal. „Na vašom mies-
te by som sa začal správať úctivejšie, aby si to nerozmyslel.“

Bratia Grimmovci na seba nervózne pozreli. Generál Jacques
du Marquis patril k najobávanejším generálom Veľkej armády fran-
cúzskeho cisárstva. Už pri vyslovení jeho mena prechádzali všet-
kým po chrbte zimomriavky – ale čo od nich asi tak môže chcieť?

V stane bolo odrazu cítiť pižmo. Bratia Grimmovci vedeli, že
ho zacítili aj vojaci, a znervózneli, hoci nikto nič nekomentoval.

„No teda, plukovník,“ ozval sa spreď stranu tenký hlas. „Takto
sa staráte o našich hostí?“ Bolo jasné, že ten človek ich celý čas
počúval.

Generál Marquis vstúpil do stanu pomedzi svietniky a pri tom náhlo m závane vzduchu sa zachveli plamene. Stan sa ihned' zaplnil silnou pižmovou vôňou veliteľovej kolínskej.

„Generál Jacques du Marquis?“ spýtal sa Jacob.

Na človeka s takou hroziavou povestou bol jeho telesný zjav trochu sklamaním. Generál bol nízky muž s veľkými sivými očami a mohutnými rukami. Na hlave mu sedel okrúhly klobúk, širší ako jeho plecía, a na maličkšej uniforme sa mu jagalo niekoľko vyznamenaní. Sňal si klobúk a položil ho na stôl, odhalil tak úplne holú hlavu. Nenútene sa usadil vo veľkom kresle za stolom a zložil si ruky na bruchu.

„Kapitán De Lange, poručík Rembert, prosím, rozviažte našich hostí,“ prikázal generál Marquis. „Žijeme v krutých časoch, to však neznamená, že máme zabudnúť na pohostinnosť.“

Kapitán a poručík vykonali rozkaz. Generálovi sa na tvári zjavil príjemný úsmev, ale bratov Grimmovcov neoklamal – jeho očiam chýbal súcit.

„Prečo ste nás sem dovliekli?“ spýtal sa Wilhelm. „Nepredstavujeme hrozbu pre vás ani pre francúzske cisárstvo.“

„Sme akademici a spisovatelia! Nemáte od nás čo získať,“ povedal Jacob.

Generál sa krátko zasmial, potom si akoby rozpačito zakryl rukou ústa.

„To je pekný príbeh, ale ja viem viac,“ vyhlásil Marquis. „Sledoval som vás, bratia Grimmovci, a viem, že tak ako vždy vo vašich rozprávkach, aj vo vás je viac, než by sa na prvý pohľad zdalo. *Donnez-moi le livre!*“

Generál luskol prstami a plukovník Baton vytiahol zo stola veľkú knihu. Položil ju pred generála, až to zadunelo, a ten v nej začal listovať. Bratia Grimmovci knihu hned' spoznali – bola ich.

„Je vám táto kniha povedomá?“ spýtal sa generál Marquis.

„Je to naša zbierka rozprávok,“ odvetil Wilhelm.

„*Oui*.“ Generál nezdvihol hlavu od stránok. „Som váš veľký obdivovateľ, bratia Grimmovci. Vaše rozprávky sú také nápadité, také čarovné – kam na to všetko chodíte?“

Jacob s Wilhelmom na seba opatrne pozreli, stále si neboli istí, na čo naráža.

„Sú to len rozprávky,“ povedal Jacob. „Niektoré sú originálne, ale väčšinou sú to ľudové rozprávky, čo sa odovzdávajú z generácie na generáciu.“

Generál Marquis pomaly prikývol. „Ale kto ich odovzdáva?“ spýtal sa a zabuchol knihu. Príjemný úsmev mu zmizol z tváre a sivými očami strieľal z jedného brata na druhého.

Wilhelm ani Jacob netušili, akú odpoveď generál očakáva. „Rodiny, celé kultúry, deti, ich rodičia a...“

„Vily?“ vyslovil generál úplne vážne a na tvári sa mu nepohol jediný sval.

V stane zavládlo mrazivé ticho. Keď sa natahovalo už nepríjemne dlho, Wilhelm pozrel na Jacoba a obaja sa silene zasmiali, aby odľahčili atmosféru.

„Vily?“ spýtal sa Wilhelm. „Myslíte si, že tie rozprávky sme počuli od víl?“

„Vily neexistujú, pán generál,“ vyhlásil Jacob.

Generálovi Marquisovi myklo ľavým okom – bratov ten tik prekvapil. Generál zavrel oči a pomaly si masíroval tvár, kým nervózny pohyb neprestal.

„Prepáčte, bratia Grimmovci,“ ospravedlnil sa generál s ďalším falošným úsmevom. „Vždy mi začne mykať okom, keď mi niekto klame.“

„My vám neklameme, generál,“ povedal Jacob. „Ale ak vás naše rozprávky presvedčili o niečom inom, tak ste nám práve nesmierne polichotili...“

„TICHO!“ prikázal generál Marquis a oko mu znovu začalo poskakovať. „Nerobte zo mňa hlupáka, bratia Grimmovci, lebo ja nie som hlupák! Už dlhšie vás sledujeme. Vieme o tej žiariacej žene, čo vám nosí príbehy!“

Bratia Grimmovci znehybneli. Zrýchlil sa im tep, na čele sa im zjavili kvapky potu. Obaja celé roky zachovávali sľub mlčanlivosti, ale najväčšie tajomstvo ich života predsa vyšlo najavo.

„Eee... žiariaca žena?“ zopakoval Wilhelm. „Generál, počujete sa? Toto je smiešne.“

„Moji muži ju videli na vlastné oči,“ povedal generál Marquis. „Jej šaty sa jagajú ako nočná obloha, vo vlasoch má biele kvety a nosí dlhú krištáľovú paličku – a vždy vám prinesie nový príbeh do vašich kníh. Lenže odkiaľ je? Toto mi nedá pokoja. Prezrel som všetky mapy, ktoré mám, a dospel som k záveru, že prichádza z miesta, ktoré na nijakej mape nevidím.“

Wilhelm a Jacob pokrútili hlavami, zúfalo sa pokúšali poprieť všetko, čo povedal. Lenže ako sa dá poprieť pravda?

„Vy vojaci ste všetci rovnakí,“ ozval sa Jacob. „Už ste dobyli polovicu známeho sveta, no aj tak chcete viac – preto si vymýšľate! Ako keď kráľ Artuš túžil po svätom gráli...“

„*Apportez-moi l'oeuf!*“ prikázal generál Marquis.

Kapitán De Lange a poručík Rembert vystúpili zo stanu a o chvíľu sa vrátili s ťažkou debnou obmotanou reťazami. Vyložili ju na stôl priamo pred generála Marquisa.

Generál siahol pod uniformu a vytiahol kľúč, ktorý nosil zavesený na krku. Odomkol reťaz a otvoril debnu. Najprv vybral biele hodvábné rukavice a natiahol si ich. Siahol hlbšie do debny a vybral velikánske vajce z najčistejšieho zlata, aké kedy bratia videli. Zlaté vajce očividne nebolo z tohto sveta.

„Nie je to najkrajšia vec, akú ste kedy videli?“ spýtal sa generál Marquis. Pri pohľade na zlaté vajce bol takmer v tranze. „Som

presvedčený, že toto je len začiatok. Iba malý príklad zázrakov, čo čakajú vo svete, z ktorého pochádzajú vaše príbehy, bratia Grimmovci. A presne do toho sveta nás zavediete.“

„My vás tam nemôžeme zaviesť,“ ohradil sa Jacob. Pokúsil sa vstať, ale poručík Rembert ho posadil naspäť na stoličku.

„Kmotrička víla – žiariaca žena, o ktorej hovoríte – nám nosí príbehy zo svojho sveta,“ povedal Wilhelm.

„Len ona dokáže cestovať medzi svetmi. Nikdy sme tam neboli a nemôžeme vás tam zobrať,“ dodal Jacob.

„Ako ste vôbec získali toto vajce?“ spýtal sa Wilhelm.

Generál Marquis opatrne vrátil zlaté vajce naspäť do debny. „Od vašej ďalšej známej, druhej ženy, ktorá vám nosí príbehy. *Apportez-moi corps de la femme oiseau!*“

Plukovník Baton vyšiel zo stanu a o chvíľu sa vrátil a ťahal za sebou voz s mrežami. Strhol z neho plachtu a bratia Grimmovci zhíkli. Vo voze ležalo mŕtve telo Matky husi.

„Čo ste jej spravili?“ skríkol Wilhelm a pokúsil sa postaviť, ale vojak ho pridržal na stoličke.

„Žiaľ, otrávil sa v miestnom hostinci,“ odvetil generál Marquis bez výčitiek svedomia. „Je to smutné, že nás opustila, lebo bola naozaj plná života, ale všeličo sa stáva. Vajce sme našli u nej. Takže mi zišlo na um, že ak sa dokázala presúvať medzi svetmi táto stará pijanka, určite to dokážete aj vy dvaja.“

Bratia očerveneli a chveli sa im nozdry. „A čo spravíte, keď sa tam dostanete? Obsadíte rozprávkový svet a pripojíte ho k francúzskemu cisárstvu?“ spýtal sa Wilhelm.

„Isteže,“ vyhlásil generál Marquis, ako keby to malo byť každému jasné.

„To by sa vám aj tak nepodarilo!“ zvolal Jacob. „V tom svete žijú ľudia a bytosti, aké si ani neviete predstaviť! Ľudia a bytosti, ktoré sú mocnejšie než vy! Vaše vojsko čaká skaza, len čo tam vkročíte.“

Generál Marquis sa znovu zasmial. „To je veľmi nepravdepodobné, bratia Grimmovci. Viete, Veľká armáda plánuje mohutnú ofenzívu – do konca roka chceme obsadiť mnohé nedobyté oblasti. Rozprávkový svet je len odrobinkou z koláča, o ktorý nám ide. Už v tejto chvíli, kým sa rozprávame, cvičia tisíce francúzskych vojakov, z ktorých vytvoríme najväčšie vojsko, aké kedy videl svet. Dosť pochybujem, že by sa nám niekto mohol postaviť do cesty – ani Egypťania, ani Rusi, ani Rakúšania, a rozhodne nie banda víl a goblinov.“

„Takže čo od nás očakávate?“ spýtal sa Wilhelm. „Čo ak vám nemôžeme zaručiť prechod do druhého sveta?“

Generál sa usmial, ale tentoraz úprimne. Oči sa mu naplnili chamtivosťou, keď im konečne povedal, čo chce.

„Máte dva mesiace na to, aby ste našli cestu do sveta príbehov, bratia Grimmovci!“ vyhlásil Marquis.

„Ale čo ak sa nám to nepodarí?“ spýtal sa Jacob. „Ako som už povedal, Kmotrička víla je veľmi záhadná. Možno ju už nikdy neuvidíme.“

Generál na nich chladne a zlovestne zazrel. „Ale no tak, bratia Grimmovci,“ povedal. „Podarí sa vám to, lebo od vás závisí budúcnosť vašich priateľov a rodiny. Som si celkom istý, že ich neklamete.“

V napätej atmosfére zaznelo tiché odfrknutie – ale nevydal ho ani jeden z bratov. Jacob pozrel na voz s mrežami a uvidel, že Matka hus mľaskla perami. Všetci v stane sa prekvapene pozerali, ako sa preberá k životu, sľaby sa prebúdza z dlhého spánku.

„Kde to som?“ spýtala sa. Posadila sa a počúvala si hlavu. Ponatahovala si krk a zhlboka zívla. „Och, to nie, vari Španielsko spustilo ďalšiu inkvizíciu? Ako dlho som bola mimo?“

Generál pomaly vstal a nechápavo vytreštil oči. „Ako je to možné? Veď ju otrávil!“ zamrmľal si pod nos.

„Nepovedala by som, že otrávil... tuším mi len trochu viac naliali,“ povedala Matka hus a poobzerala sa po stane. „Takže tak. Pamätám si, že som sedela vo svojej obľúbenej pivárni v Bavorsku. Krčmár tam nešetří – volá sa Lester, je to správny chlap a môj starý kamarát. Vždy som vravela, že ak niekedy budem mať dieťa, tak ho po ňom pomenujem – počkať! Jacob? Willy? Pre Merlina, čo tu vy dvaja robíte?“

„Uniesli nás!“ oznámil jej Jacob. „Títo muži chcú o dva mesiace prepadnúť rozprávkový svet. Ak im nepovieme, ako sa tam môžu dostať, ublížia našej rodine!“

Matka hus otvorila ústa a prechádzala pohľadom od bratov k vojakom a naspäť. Mala čo robiť, aby sa vôbec udržala pri vedomí, ale túto informáciu pochopila a zakrútila sa jej z nej hlava.

„Ale... ale... ale odkiaľ vedia...?“

„Sledovali nás,“ odvetil Jacob. „Všetkých nás sledovali – majú tvoje zlaté vajce! Zhromaždili obrovské vojsko a v mene Francúzska chcú dobyť rozprávkový svet...“

„Ticho!“ skríkol plukovník Baton na bratov.

Generál Marquis zdvihol ruku, aby umlčal plukovníka. „Nie, plukovník, to je v poriadku. Táto žena pomôže našim priateľom splniť našu žiadosť. Napokon, ani ona nechce, aby sa rodine Grimmovcov niečo stalo.“

Nakukol cez mreže, ako keby tam bolo zviera. Matka hus sa už prebudila na rôznych podivných miestach a v rôznych podivných situáciách, ale toto bol vrchol. Vždy sa obávala, že tajomstvo jej sveta vyjde najavo, no nikdy jej ani na um nezišlo, že to bude za takýchto hrozivých okolností.

Očerveneli jej líca a zmocnila sa jej panika. „Musím zmiznúť!“ vyhlásila. Vystrela ruku a zlaté vajce sa zdvihlo z debny a preletelo do voza, v ktorom sedela. Zablysko sa a Matka hus aj zlaté vajce sa vyparili.

Vojaci okolo stanu začali kričať, ale generál sa ani nepohol. V očiach mu silnelo rozhodnutie, keď sa díval na voz, z ktorého zmizla Matka hus – také čosi ešte nevidel. Tým sa len potvrdilo, že cieľ jeho nových výbojov, ten zázračný svet, existuje.

„*Général, quelles sont vos instructions?*“ spýtal sa plukovník Baton, celý dychtivý po ďalších rozkazoch.

Generál sklonil hlavu a rozhodol sa. „*Emmenez-les!*“ zvolal a ukázal na bratov Grimmovcov. Ani sa nenazdali a znovu mali zapchaté ústa, ruky spútané za chrbtom a na hlavách vrecia.

„Dva mesiace, bratia Grimmovci,“ povedal generál a nedokázal odtrhnúť oči od voza. „Do dvoch mesiacov nájdete priechod, inak sa budete musieť pozeráť, ako osobne zabijem všetkých, ktorých máte radi!“

Bratia Grimmovci zastonali vo vreciach. Kapitán De Lange a poručík Rembert ich zdvihli na nohy a vyvliekli zo stanu. Celým táborom sa ozývali tlmené stony, keď ich strčili do voza a odviezli do tmavého lesa.

Generál Marquis sa oprel v kresle. Spokojne vzdychol, keď sa mu konečne upokojilo srdce aj myseľ. Pozrel na knihu bratov Grimmovcov na stole a ticho sa zasmial. Rozprávkový svet mu prvý raz nepripadal ako fantastický a prehnane ambiciózny cieľ – bol na dosah.

Generál zobral z mapy Európy jednu francúzsku vlajočku a zapichol ju do obálky knihy. Bratia Grimmovci majú možno pravdu – možno sú v rozprávkovom svete bytosti, aké si nevie predstaviť –, ale teraz si ich už predstavuje...

PRVÁ KAPITOLA

BUDE TO POUČNÉ

Bolo pol jednej v noci a na ulici Sycamore Drive sa svietilo iba v jedinom okne. V dome, ktorý patril doktorovi Robertovi Gordonovi, sa za oknom na poschodí pohyboval tieň. Bol to doktorov nevlastný syn Conner Bailey, ktorý nepokojne chodil po svojej izbe. Už niekoľko mesiacov vedel, že pcestuje do Európy, ale balenie si odkladal na poslednú chvíľu.

Odkladaniu povinností nepomohli ani reprízy napínaveho televízneho seriálu, ktorého dej sa odohrával vo vesmíre. Conner nedokázal odtrhnúť oči od kapitánky vesmírnej lode, ktorá viedla svoju posádku na úteku pred nebezpečnými mimozemšťanmi. No len čo pozrel na hodiny a došlo mu, že má už iba sedem

hodín a potom musí byť na letisku, s ťažkým srdcom vypol televízor a sústredil sa na balenie.

„Uvažujme,“ zamrmlal Conner. „V Nemecku budem tri dni... takže to vyzerá, že budem potrebovať dvanásť párov ponožiek.“ Sebaisto prikývol a hodil si do kufra spomínané ponožky. „Človek nikdy nevie, koľko je na európskych chodníkoch mlák.“

Conner si z bielizníka vylovil asi zo desať boxeriiek a vyložil si ich na posteľ. Bolo to viac, než potreboval, ale po traumatickom zážitku z nocovania v škôlke, ktoré sa skončilo mokrou posteľou, už vedel, že pri balení spodnej bielizne treba rátať so všetkým.

„Okej, asi mám všetko,“ vydýchol si a spočítal veci v kufri. „Sedem tričiek, štyri svetre, kameň pre šťastie, dva šály, druhý kameň pre šťastie, boxerky, ponožky, pyžamo, pokerový žetón pre šťastie aj zubnú kefku.“

Poobzeral sa po izbe a uvažoval, čo také ešte môže mladý človek v Európe potrebovať.

„Jasné, nohavice!“ zvolal, celý rád, že mu to zišlo na um. „Potrebujem nohavice!“

Keď pridal do kufra pár prepotrebných nohavíc, posadil sa na kraj postele a zhlboka sa nadýchol. Tvár mu rozžiaril široký chlapčenský úsmev. Nedokázal potlačiť nadšenie. Tak sa teší!

Na záver školského roka si ho riaditeľka pani Petersová zavolała k sebe a predostrela mu veľmi lákavú ponuku.

Conner sa spočiatku vyplašil. „Spravil som niečo zlé?“ opýtal sa, keď si v riaditeľni sadol.

„Pán Bailey. Prečo mi túto otázku kladiete, vždy keď vás zavolám?“ pozrela naňho ponad okuliare.

„Prepáčte. Asi len zo zvyku,“ pokrčil plecami.

„Tentoraz mám na rozhovor s vami dva dôvody,“ pokračovala riaditeľka. „Po prvé, chcem sa opýtať, ako si Alex zvykla na svoju novú školu v... vo Vermonete? Zabudla som, kam presne odišla.“

Conner naprázdno preglgol a vytreštil oči. „A... áno!“ vy-
hĺkol. Občas zabudol, čo presne jeho rodina nahovorila okoliu
o sestrinom zmiznutí. „Je tam veľmi spokojná! Ešte nikde jej ne-
bolo tak dobre.“

Pani Petersová si zahryzla do pery a prikývla. Akoby ju to tak-
mer sklamalo. „No, to jej prajem,“ zamrmlala. „Hoci občas by som
bola radšej, keby sa vrátila a znovu zaradila medzi našich študentov.
Ale vaša mama mi rozprávala, koľko vzdelávacích programov tam
výnimoční študenti majú na výber, tak som si istá, že Alex si ich
užíva.“

„Presne, užíva si,“ prikývol Conner a pre istotu sa vyhol riadi-
teľkinmu pohľadu. „Navyše, Alex odjakživa milovala stromy...
a javorový sirup... takže vo Vermonte sa má ako v raji.“

„Chápem.“ Pani Petersová skúmavo prižmúrila oči. „A býva
u vašej starkej? Dobre som to pochopila?“

„Presne, býva u starkej... ktorá tiež miluje stromy a javorový
sirup. Asi to máme v rodine,“ pokrčil Conner plecami a pozrel
kamsi doprava. Sekundu si nebol istý, ktorým smerom ľudia poze-
rajú, keď klamú, a ovládla ho panika. Niečo o tom zachytil v telke.

„V tom prípade jej odovzdajte moje srdečné pozdravy a po-
proste ju, aby nás prišla pozrieť, keď sa nabudúce ocitne v našom
meste,“ usmiala sa pani Petersová.

„Odovzdám,“ horlivo prikyvoval Conner, celý rád, že riaditeľ-
ka chce zmeniť tému.

„A teraz prejdem k druhému dôvodu, pre ktorý som vás sem
zavolala.“ Pani Petersová sa vystrela ako pravítka a posunula
k nemu po stole akýsi leták. „Ozval sa mi bývalý kolega, ktorý učí
angličtinu vo Frankfurte, to je v Nemecku. Zdá sa, že Berlínska
univerzita objavila časovú kapsulu, ktorá patrila bratom Grim-
movcom. Predpokladám, že viete, o koho ide. V šiestej triede sme
ich na hodinách spomínali.“

„Jasné, ako by som nevedel! Moja starká ich dobre poznala!“ zvolal Conner.

„Prosím?“

Conner sa mykol a chvíľu na ňu nemo pozeral. Ako mohol byť taký neopatrný? „No... akože... jasné, na tie vaše hodiny si spomínam,“ zahováral. „Grimmovci... to boli rozprávkarí, však? Starká nám čítavala ich príbehy.“

„Aha,“ usmiala sa znovu pani Petersová – na Connerove čudáctva si už tak zvykla, že ani toto tvrdenie jej nezišlo na um spochybníť. „Podľa Berlínskej univerzity sa v tej časovej kapsule ukrývajú tri nové rozprávky!“

„To je úžasné!“ úprimne sa nadchol Conner. Vedel, že rovnako by reagovala aj jeho sestra.

„Súhlasím s vami,“ prikývla pani Petersová. „A čo je ešte lepšie, Berlínska univerzita usporiada slávnostné verejné čítanie, na ktorom tieto príbehy zaznejú. V septembri, tri týždne po začiatku nového školského roka, prečítajú rozprávky verejne na cintoríne pri kostole St. Matthäus-Kirhof, kde sú bratia Grimmovci pochovaní.“

„Všetko samé super správy,“ usmial sa Conner. „Lenže čo to má spoločné so mnou?“

„No, keďže ste sa sám stali akoby rozprávkarom...“

Conner sa neisto zasmial a pozrel kamsi doľava. Netušil, aký veľký kompliment to od riaditeľky je.

„Myslela som, že by vás zaujímal výlet, ktorý plánujem.“ Posunula leták ešte bližšie k nemu. „Rozhodla som sa vziať so sebou pár vybraných študentov – takých ako vy, ktorí sa vášnivo zaujímajú o písanie a rozprávanie príbehov – do Berlína. Budeme medzi poslucháčmi, ktorí si ako prví vypočujú tie nové rozprávky.“

Conner zdvihol leták a s otvorenými ústami sa naň zadíval. „To znie úplne parádne!“ zvolal. Otvoril ho a hltal očami atrakcie Berlína. „Pôjdeme aj do nočných klubov?“

„Žiaľ, školská rada nerada vidí, keď žiaci pri akomkoľvek výlete vymeškajú viac než týždeň. Takže tie nočné kluby nám nehrozia. Budeme tam len tri dni, no myslím, že je to aj tak príležitosť, akú by ste si nemali dať ujsť,“ vyhlásila pani Petersová. „Mám taký pocit, že na nás čaká krásny kus histórie.“

Connerovi pohasol úsmev, len čo si všimol cenu na letáku. Nebola nízka.

„Hm, je to nejaký drahý školský výlet,“ poznamenal.

„Nuž, cestovanie nikoho nevyjde lacno,“ prikývla pani Petersová. „Ale škola by mohla usporiadať dobrovoľnú zbierku, dám vám informácie a vy...“

„Jaj, počkať! Stále zabúdam, že moja mama si nedávno vzala lekára! Už nie sme chudobní!“ vyhlásil Conner a na tvár sa mu vrátil úsmev. „Na druhej strane, možno tie peniaze nepatria aj mne. Budem si ich musieť vypýtať. Ešte sa celkom neorientujem v tom, čo znamená byť nevlastným synom.“

Pani Petersová nadvihla obočie a dvakrát zažmurkala. Nebola si istá, čo má na to povedať. „Predpokladám, že to budete musieť prebrať s rodičmi, ale na spodku toho letáku je číslo do riaditeľne, keby ste potrebovali pomoc pri presviedčaní.“ Tentoraz žmurkla iba raz a sprisahanecky.

„Vďaka, pani riaditeľka,“ povedal jej Conner. „A koho chcete ešte vziať do Berlína?“

„Už len zopár študentov,“ odvetila. „Na vlastnej škode som sa poučila, že jeden učiteľ zvládne na výlete maximálne šesť kusov žiactva. Inak hrozí, že sa zopakujú scény z knihy *Pán múch*.“

„Rozumiem,“ prisvedčil Conner. Nedokázal si z hlavy vyhnať predstavu, ako zdivočení šiestaci priväzujú pani Petersovú ku kolu a grilujú si ju na ohni.

„Ale rozhodne s nami pôjde Bree Campellová,“ dodala riaditeľka. „Myslím, že s vami chodí na angličtinu k pani Yorkovej, však?“

Connerovi sa rozbúchalo srdce. Líca mu očerveneli a musel stisnúť pery, aby sa nezaškeril od ucha k uchu. „Výborne,“ hlesol a v hlave mu kričal vnútorný hlas: *Panebože, Bree Campbellová pôjde so mnou do Nemecka! To je super! Nič lepšie si ani nemôžem priať!*

„Aj ona veľmi dobre píše. Viem si predstaviť, že vy dvaja by ste spolu mohli pekne vychádzať,“ vyhlásila pani Petersová, ktorá ani netušila, že Connerovi skáče pulz. „Dúfam, že s nami budete môcť ísť. No a teraz vás poprosím, vráťte sa na vyučovanie.“

Conner prikývol, vstal a prikyvoval ešte celou cestou na biológiu. Nerozumel, prečo sa v miestnosti zakaždým rozhorúčil vzduch, keď uvidel Bree Campbellovú alebo čo len začul jej meno. Ani si nebol istý, čo k nej vlastne cíti – z nejakého dôvodu sa na ňu však vždy tešil a veľmi túžil, aby sa aj ona tešila naňho. Nedokázal si to vysvetliť, aj keď si nad tým často lámal hlavu. Len jedno bolo isté: Musí ísť do Nemecka!

Keď o výlete povedal doma, mama s otčimom reagovali najlepšie, ako si vedel predstaviť.

„Skutočne by to mohlo byť veľmi poučné,“ zdôrazňoval im Conner. „Nemecko je krajina s bohatými dejinami. Tuším tam kedysi bola nejaká vojna a... pustíte ma? Prosím...“

Charlotte s Bobom sedeli na pohovke pred ním a čítali si le-ták. Obaja sa práve vrátili z práce v detskej nemocnici a ani sa nestihli prezliecť zo zdravotníckeho odevu, už ich prepadol neko-nečne nadšený Conner.

„Mohol by to byť super výlet,“ prikyvovala Charlotte. „Tvoj ocko by sa veľmi tešil, keby sa bol dozvedel o časovej kapsule bratov Grimmovcov.“

„Veď práve! Veď práve! Preto tam musím ísť – nech to zažije aspoň jeden človek z našej rodiny! Prosím, prosím,“ modlikal a poskakoval na mieste. Vždy keď ich Conner o niečo žiadal, správal sa ako malá čivava.

Zaváhali len na chvíľočku, ale Connerovi to pripadalo ako hodina. „No tak, nepokazte mi to! Alex má šťastie, môže žiť v rozprávkovom svete, a ja nemôžem ísť ani len na školský výlet do Nemecka?“

„Isteže môžeš,“ povedala Charlotte.

„HURÁ!“ zvolal Conner a víťazne zdvihol päste.

„Ale budeš si to musieť financovať sám,“ rýchlo dodala mama.

Connerovi klesli ruky a splasol ako prepichnetý balón. „Mám trinásť rokov, nemôžem si dovoliť cestu do Európy!“

„To je pravda, ale odkedy sme sa presťahovali do Bobovho domu, dostávaš vreckové za to, že pomáhaš v domácnosti. Navyše, skôr ako sa nazdáš, osláviš štrnásť narodeniny,“ povedala Charlotte, akoby v duchu počítala. „Ak tieto peniaze prirátáš k nejakej dobrovoľnej zbierke v škole, budeš si môcť zaplatiť...“

„Polovicu výletu,“ vzdychol Conner. Už mal dávno vypočítané všetky možnosti, aké si vedel od rodičov predstaviť. „Takže sa dostanem do Nemecka, ale už sa odtiaľ nebudem môcť vrátiť.“

Bob pozrel na leták a pokrčil plecami. „Charlotte, čo keby sme mu druhú polovicu doložili my? Je to naozaj výnimočná príležitosť. Okrem toho je Conner veľmi dobré dieťa, myslím, že nezaškodí, ak ho trošku odmeníme.“

„Vďaka, Bob! Mami, počuješ, čo ti hovorí manžel?“ Conner gestikuloval, ako keby na pristávacej dráhe dával signály lietadlu.

Charlotte sa nad tým zamyslela. „Nie som proti,“ odvetila. „Ak si polovicu zarobíš a dáš nám tak najavo, že ti na tom výlete naozaj záleží, zvyšok ti doložíme. Platí?“

Conner sa až zachádzal od radosti. „Ďakujem, ďakujem, ste super!“ zvolal a obom im podal ruku. „Je mi ctou uzavrieť s vami túto dohodu.“

A tak po štyroch mesiacoch sporenia vreckového, po starostlivom odkladaní peňazí, ktoré dostal na narodeniny, a po účasti na školských zbierkach, presnejšie dobročinnom predaji sladkostí,

zákuskov a otrasnej keramiky (väčšinu z nej si kúpili Charlotte s Bobom) mal Conner zarobenú polovicu peňazí potrebných na cestu do Nemecka.

Na začiatku týždňa pred odchodom, keď sa už mal Conner pomaly baliť, vošiel mu do izby Bob a priniesol ďalšie prevape-
nie. Na Connerovu posteľ položil starý a veľmi zaprášený kufor. Kufor bol hnedý, pokrytý množstvom nálepiek zo slávnych kútov sveta a smrdel ako staré ponožky.

Bob si založil ruky v bok a hrdo na tú rárohu pozrel. „Tak, tu ju máš!“ vyhlásil.

„Čo to je?“ krútil hlavou Conner. „Rakva?“

„Nie, to je kufor, s ktorým som po vysokej cestoval po Európe.“ Bob ho nežne pohladkal, akoby láskal starého psa. „Zažili sme spolu veľa dobrodružstiev a prešli kusisko sveta. Tak mi napadlo, že by si si ju mohol vziať do Nemecka.“

Conner si nevedel predstaviť, ako sa s takým niečím trepe cez oceán – šokovalo ho už to, že kufor sa okamžite nerozložil ako múmia, ktorú po tisícročiach prvý raz vystavili živlom. „Neviem, čo na to povedať, Bob,“ odkašlal si a zakryl rozpaky neúprimným úsmevom. Nemohol kufor odmietnuť, veď Bob mu veľkoryso pomohol s financovaním výletu.

„Nemusíš mi ďakovať,“ odvetil Bob. Ešteže tak, lebo poďakovanie bolo to posledné, čo by Connerovi zišlo na um. „Len mi urob láskavosť a nalep na moju starú kamarátku nejakú nálepku z Berlína.“

„To je... kufor ženského rodu?“

„Jasné, volá sa Betsy.“ To už Bob vychádzal z Connerovej izby. „Požičiam ti ju, dobre sa o ňu staraj. Ozaj, aby som nezabudol, na ľavú pracku musíš poriadne zatlačiť, inak sa nezamkne. Len sa dobre zapri a je to.“

Koncom týždňa sa Conner prakticky presvedčil, čo mal Bob

na myslí, keď sa márne pokúšal zavrieť starú Betsy, obohatenú o ďalší pár nohavíc. Dobro sa zaprel, nie raz, ale až trikrát, div ho nesešlo v krížoch, no napokon musel ustúpiť on.

„Dobre, tak beriem len šesť párov ponožiek, štyri tričká, päť boxeriek, dva svetre, pyžamo, žetón pre šťastie, zubnú kefku a jeden kameň pre šťastie mi postačí,“ zamrmlal. Zvyšné predmety vytiahol z kufra a balenie bolo hotové.

Už dávno mal spať, ale tentoraz sa mu žiadalo zostať hore o niečo dlhšie. Chcel cítiť príjemnú cestovnú horúčku. Rád si predstavoval, aký bude ten výlet do Nemecka, bol to totiž dobrý spôsob, ako sa zbaviť mrzutých myšlienok, ktoré ho v poslednom čase prenasledovali. Keď sa teraz poobzeral po izbe a započúval sa do absolútneho ticha, čo vládlo v dome, pocítil smútok, čo už dávnejšie potláčal. Niečo tu totiž chýbalo... jeho sestra.

Conner otvoril okno na izbe, aby dnu vpustil nejaké zvuky. Ulica Sycamore Drive však bola rovnako tichá ako dom a nenačerpával z nej útechu. Zadával sa na hviezdy. Ktovie, či ich z miesta, kde sa práve nachádza, vidí aj Alex? Možnože je celá Krajina príbehov na jednej z hviezd, ktoré teraz pozoruje, ale vedci ju ešte neobjavili. No nebol by to parádny objav? Keby zistil, že ho od sestry delia svetelné roky, a nie celé rozmery?

Keď už Conner nevládal znášať samotu, položil si otázku: „Ktovie, či Alex spí?“

Potichu zišiel dolu schodmi do obývačky. Viselo tam veľké zrkadlo v zlatom ráme, malo pre seba vyhradenú celú jednu stenu. To zrkadlo im darovala starká, keď boli naposledy spolu – jediný predmet, ktorý dvojčatám umožňoval komunikovať, keď boli každý v inom svete.

Dotkol sa zlatého rámu a ten sa rozžiaril. Vždy sa takto mihotal niekoľko minút, potom sa v zrkadle objavila Alex. A ak sa neobjavila, rám prestal svetielkovať. Dnes v noci neprišla.

„Asi je zaneprázdnená,“ zašepkal Conner. „Stále má veľa práce.“

Keď sa po svojom poslednom dobrodružstve vo svete rozprávok vrátil domov, každý deň sa niekoľko hodín rozprával so sestrou pred zrkadlom. Opisovala mu, čo všetko ju starká učí, aké kúzla už postupne zvládla. On jej hovoril, čo bolo v škole, a chválil sa, čo nové vie – ale jej historky boli zakaždým zaujímavejšie.

Žiaľ, ako sa Alex zžívala s rozprávkovou ríšou, rozhovory dvojčiat boli čoraz zriedkavejšie. Občas prešiel aj týždeň bez toho, aby si povedali slovo. Connerovi neraz zišlo na um, či ho Alex ešte vôbec má rada. Vždy vedel, že jedného dňa dospejú a každý z nich bude žiť vlastný život – no nepredstavoval si, že to príde tak skoro.

Conner sa znovu dotkol zrkadla a čakal. Dúfal, že sestra príde. Nechcel sa vydať na cestu do Nemecka, skôr než sa s ňou rozlúči.

„No, asi jej o tom budem musieť porozprávať, keď sa vrátim,“ vzdychol a zamieril do postele.

Došiel ku schodom a vtom za sebou začul tichý hlas: „Conner? Si tam?“

Rozbehol sa späť k zrkadlu, srdce mu len tak poskakovalo. Za sklom rovno pred ním stála jeho sestra. Na hlave mala čelenku spletenú z bielych karafiátov a oblečená bola v jagavých šatách, modrých ako obloha. Vyzerala veselá, ale Conner na nej videl stopy únavy.

„Ahoj, Alex! Ako žiješ?“ zvolal.

„Super,“ so širokým úsmevom odpovedala sestra. Bolo jasné, že sa mu teší rovnako ako on jej. „Prečo si ešte hore?“

„Nedarilo sa mi zaspať,“ priznal Conner. „Asi od nedočkavosti.“

Alex zmraštila čelo. „Od nedočkavosti? Čo sa deje?“ Skôr než jej Conner stihol odpovedať, plesla sa po čele. „No pravdaže, zajtra ideš do Nemecka, však?“

„Hej,“ prikývol Conner. „Už je to vlastne dnes. U nás je strašne neskoro.“

„Celkom som na tú tvoju cestu zabudla, prepáč,“ vzdychla Alex. Vyčítala si, že jej to vyklázlo z hlavy.

„V pohode,“ upokojil ju Conner. Vôbec ho to netrápilo, bol rád, že ju konečne vidí.

„Mala som vyučovanie kúziel a okrem toho sa musím pripravovať na ten hlúpy inauguračný ples víl,“ vzdychla. „Je toho strašne veľa.“ Pošúchala si ustaté oči. „Vieš, že som dokonca zabudla, že máme narodeniny? Totálne choré, nie? Starká a Matka hus mi upiekli tortu a ja som sa ich opýtala prečo!“

Tentoraz zmaštil čelo Conner. „Inauguračný ples víl? Čo to je?“

„Veľká slávnosť, ktorú usporiadala Veľrada víl na počesť môjho prijatia,“ odvetila Alex, akoby o nič nešlo.

„Prijali ťa do Veľrady víl?!“ zhíkol Conner. „Alex, to je neuveriteľné! Určite si najmladšia víla, akej sa to kedy podarilo.“

Alex sa na tvári zjavil hrdý a dychtivý úsmev. „Máš pravdu,“ prisvedčila. „Ale starká si myslí, že už som na to pripravená. Ja by som to s takou istotou netvrdila, podľa mňa sa musím ešte veľa učiť...“

„Vieš, že starká by ti nedovolila urobiť nič, čo by presahovalo tvoje schopnosti. Takže ak si podľa nej pripravená vstúpiť do Veľrady víl, je to určite pravda.“

„Asi hej,“ pokrčila Alex plecami, ešte vždy bez väčšej istoty. „Ale čaká ma obrovská zodpovednosť. Kto je vo Veľrade víl, automaticky sa stáva aj členom Aliancie šťastných koncov – a to znamená, že má vplyv na veľa dôležitých rozhodnutí. Takže od mňa bude mnoho ľudí a iných bytostí očakávať múdrosť...“

„Nebyť teba, žiadna Aliancia šťastných koncov by už dávno neexistovala,“ pripomenul jej Conner. „Celý rozprávkový svet je ti zaviazaný, lebo si porazila Zlú sudičku. Na tvojom mieste by som si nerobil starosti.“

Alex mu pozrela do očí a usmiala sa. „Vďaka, Conner.“ Jeho mienka pre ňu vždy znamenala viac než mienka kohokoľvek iného.

„Ozaj, ako sa má starká?“ zmenil tému Conner.

„Dobre,“ prikývla Alex. „Len je jej smutno za tebou a za mamou. Skoro tak ako mne. Za tých pár mesiacov ma veľa naučila. Conner, musím povedať, že keby si vedel, čo všetko ovládam, asi by si bol dosť hotový.“

Conner sa zasmial. „Sestrička, ja som bol z tvojich schopností hotový odjakživa. Som si istý, že aj v maminom bruchu si mala svoju časť maternice vždy upratanú a krajšiu ako ja tú svoju.“

Alex aj napriek únave vyprskla do smiechu – bratov zmysel pre humor jej chýbal, aj keď toto už bolo trochu priveľa. „No tak, braček, žarty o maternici? Uf. Máš šťastie, že ťa nepočuje mama,“ povedala. „Ako sa má? Vždy keď sa s ňou rozprávam, zdá sa mi šťastná, ale obaja vieme, ako sa dokáže pretvarovať, aby sme sa pre ňu netrápili.“

„Neboj sa, naozaj je v pohode,“ ubezpečil sestru Conner. „Smúti za tebou, ale plakať nad našou starou fotkou som ju v tomto novom dome našiel asi iba raz alebo dvakrát. Je totiž šťastná s Bobom. Takmer som zabudol, aké to je, keď je mama stále veselá – skoro ako keby sme zase mali ocka.“

„To rada počujem,“ potešila sa Alex. „Ocko by bol nadšený, že ideš do Nemecka. Keby bol nažive, asi by sa tam vybral s tebou. Aj ja ľutujem, že nemôžem ísť.“

Conner pozrel na hodiny. „Keď už o tom hovoríme, zrejme by som si mal ísť čím skôr ľahnúť. O tri hodiny vyrážam na letisko.“

Alex posmutnela. „Ach, to je škoda. Fakt mi chýbaš a som rada, že sme si pokecali,“ vzdychla. „Mám tu toho naozaj nad hlavu. Občas sa spamätám po týždni a mám dojem, akoby prešli len zo dva dni.“

„Ale stále si tam šťastná, však?“ Zdvihol obočie a spýtavo sa na sestru zahľadel. Keby mu klamala, vycítil by to.

„Hm...“ Alex pomyslela na všetko, čo sa musí naučiť, čo musí urobiť, a hoci ju zmáhala únava, povedala mu čistú pravdu: „V živote som nebola šťastnejšia, naozaj! Každé ráno vstávam s úsmevom na tvári, lebo život v tomto svete je ako sen, ktorý sa nikdy nekončí.“

Dvojčatá sa na seba sprisahanecky usmiali. Obe vedeli, že takáto je pravda. Connerovi bolo bez sestry ťažko, ale uvedomoval si, že žije tam, kam patrí, a tak, ako vždy túžila.

„Keby som ťa mohol zobrať do Nemecka...“ vzdychol.

„To by bolo super,“ prikývla Alex. „No pochybujem, že by existoval nejaký príbeh bratov Grimmovcov, ktorý sme už nepočuli od starkej, od ocka alebo... momentík...“ Pohľad jej padol na spodnú časť zrkadlového rámu. „Nemáš náhodou uvoľnenú pravú stranu rámu?“

Conner sa zadíval do rohu. „Nie, ale... počkaj, tuším sa uvoľnila tá ľavá.“

„Mohol by si ten rám jemne odtrhnúť a odkryť roh skla?“ spýtala sa Alex. Zároveň urobila to isté na svojej strane.

„Jasné!“ prikývol Conner.

„Super,“ povedala. „A teraz skús kúsочek odlomiť, ale pozor, aby zrkadlo neprasklo...“

Cink! Conner držal v ruke roh zrkadla, väčší ako svoju dlaň. „Asi takýto?“

Cink! Alex si tiež odlomila kúsok – bol menší a úhľadnejší ako ten bratov, ale to nik z nich nekomentoval.

„Paráda! Teraz sa pozri do toho úlomku.“ Alex sa pozrela do svojho.

Conner sa zadíval na kúsok zrkadla v dlani a uvidel, že z neho pozerá sestrina tvár. „Neuveriteľné!“ udivene sa zasmial. „Odteraz si ťa môžem nosiť vo vrecku. Ako videočť!“

„Však?“ odvetila Alex. „Odjakživa som túžila vidieť Európu. A teraz si už odpočívaj, aby si v tom Nemecku nepadol od únavy na nos.“

„Okej. Dobrú noc, Alex,“ rozlúčil sa Conner. „Zavolám ti – vlastne pozriem sa na teba, len čo vystúpim z lietadla.“

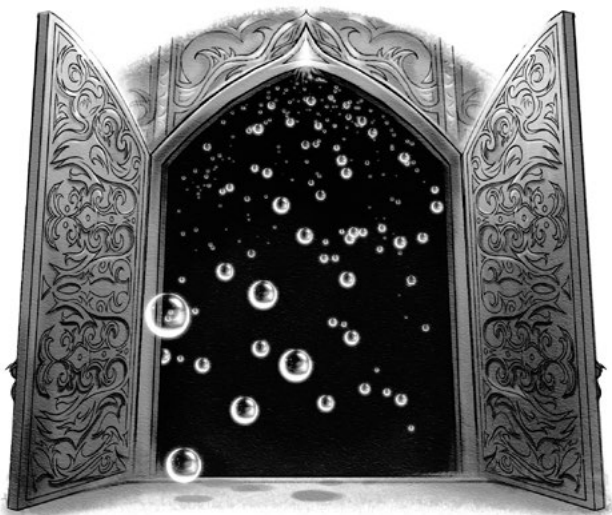
„Teším sa na to!“ zvolala Alex, naradovaná, že takto pôjde na výlet s ním. „Mám ťa veľmi rada, Conner.“

„Aj ja teba, Alex,“ odvetil. Dvojčatá sa rozlúčili a vrátili každé k svojmu životu.

Conner vyšiel po schodoch a položil si kúsoček zázračného zrkadla do kufra. Lahol si do postele, tuho zažmúril oči, ale nedarilo sa mu zaspať – rozhovor so sestrou ho znovu prebral a v hlave sa mu rojili spomienky spojené s očakávaniami zo zajtrajška.

Ticho sa zasmial. „Letel som na rozprávkovej husi, vyliezol som po obrovskej fazuli, na chrbte morskej korytnačky som vplával do magickej jaskyne pod vodou, dokonca som sa na vzducholodi vznášal nad rozprávkovým svetom...“ ticho vypočítaval. „A teraz idem vyskočiť z kože, lebo zajtra poletím lietadlom! To je teda fakt čudné.“

DRUHÁ KAPITOLA

SIEŇ SNOV

Alex sa na druhý deň prebudila s úsmevom. Bolo to tak každé ráno, odkedy sa presťahovala do Krajiny príbehov, ale tentoraz to bol mimoriadne naradostený úsmev – pretože v noci hovorila s bratom. A hoci bola v novom domove neopísateľne šťastná, vždy keď mohla chvíľu pobudnúť s niekým z rodiny, cítila sa ešte lepšie.

Palác víl bol tým najkrajším miestom, na akom kedy Alex bývala. Nevedela sa nabažiť jeho zlatých stĺpov, oblúkových brán, schodísk, veží a rozľahlých tropických záhrad. Jedinou menej príjemnou stránkou bolo málo stien a stropov – počasie bývalo vždy dokonalé a víly sa z neho chceli radovať. A tak každé ráno, keď

nad Kráľovstvom víl vyšlo slnko, nemala Alex na výber a musela vstať tiež.

Našťastie sa jej podarilo kúzлами presvedčiť krásny ker magnólie, aby jej nad izbu rozprestrel svoje konáre a vytvoril čarokrásny baldachýn. Tak ráno získala pár minút navyše, kým sa ponáthovala a vykročila v ústrety novému dňu. Okrem magnóliového baldachýnu však mala vo svojej komnate pomerne prosté zariadenie. Bola tam veľká pohodlná posteľ s prikrývkami z ružových lupeňov, pár poličiek do prasknutia napchatých jej obľúbenými knihami a v rohu malý šatník, takmer nepoužívaný vďaka trikom, ktoré ju naučila starká.

Alex sa zdvihla z postele, vzala si z nočného stolíka čarovnú paličku a zamávala ňou okolo seba. Z obyčajnej nočnej košeľe sa okamžite stali dlhé jagavé šaty farby blankytného neba a na hlave sa jej objavila členka spletená z bielych karafiátov – bola to jej uniforma víly a pripomínala tú starkinu.

„Dobré ráno, mama, dobré ráno, Conner, dobré ráno, Bob,“ pozdravila Alex zarámovanú fotografiu na svojom nočnom stolíku. „Dobré ráno, ocko,“ oslovila druhý obrázok v rámik, na ktorom bol jej nebohý otec.

Alex sa zhlboka nadýchla a zatvorila oči. „V poriadku, tri želania dopoludnia, tri želania dopoludnia,“ opakovala si. „Ty to zvládneš. Ty to zvládneš.“

Každučký deň napoludnie chodila Alex za starkou, aby sa naučila niečo nové. Občas preberali mágiu, občas históriu, inokedy filozofiu, ale nech už sa učili o čomkoľvek, bolo to nesmierne zaujímavé.

A hoci sa to od Alex nečakalo, v poslednom čase sa podujala, že dedičanom z okolia splní denne aspoň tri priania pomocou svojich zatiaľ obmedzených znalostí kúziel. Od štrnástročnej budúcej víly to bolo ambiciózne rozhodnutie, no Alex sa musela

prekonávať, inak sa necítila vo svojej koži. Okrem toho zistila, že čím má viac práce, tým menej smúti za domovom – a čím menej myslí na svoj bývalý domov, tým lepšie jej ide výcvik.

Rezko vyšla zo svojich komnát, kráčala palácom a potom zbehla po hlavnom schodisku. Na mihotavé zlaté steny a dlážku si musela zvyknúť, ale už sa jej z nich nekrútila hlava tak veľmi ako prvý týždeň, keď bývala v paláci.

Alex prešla popri Rosette, ktorá pred palácom strihala bujné záhradné rastliny. Trnité ružové kríky boli veľké ako jej hlava.

„Dobré ráno, Rosette!“ oslovila ju.

„Dobré ráno, drahá!“ zamávala jej Rosette. „Vidím, že je z teba ranostajka.“

„Je to tak, madam,“ prikývla Alex. „Dopoludnia musím splniť tri prania, to je môj denný cieľ a dva mesiace som ho zatiaľ vždy splnila.“

„Dobre robíš, drahá moja. Len tak ďalej.“

Alex pokračovala v ceste cez záhradu, ale po chvíli ju vystrašilo hlasné chrápanie zľava. Pozrela dole a uvidela, ako pri veľkom balvane spí Matka hus so striebornou poľnou fľaškou v ruke. Lester si odľukoval vedľa nej – tí dvaja sa v záhrade očividne zabávali do neskorej noci.

„Dobré ráno, Matka hus!“ zvolala Alex dosť hlasno, aby ich zobudila.

Matka hus sa s hlasným odfrknutím prebrala. „Komu dobré, komu zlé,“ odsekla a otvorila len jedno oko. Gunár Lester zívól a ponatáhoval si dlhý krk.

„Vy dvaja ste spali celú noc vonku?“ zaujímala sa Alex.

„No, posledné, na čo si spomínam, bol rozhovor s Lesterom po večeri. A sem sme sa na chvíľu posadili,“ pokrčila plecami Matka hus. „Zdá sa, že odvtedy sme sa odtiaľto nepohli. Lester, ty pernatá obluda! Mal si ma zobudiť! Vďaka tebe mám čoraz horšiu povest!“

Lester prevrátil oči, akoby chcel povedať, že horšiu povesť už Matka hus mať nemôže.

„Prečo bývame v kráľovstve ranných vtáčat?“ opýtala sa ho Matka hus. „Prisahám, že sa presťahujem do Východného kráľovstva. Tam si ľudia radi schrupnú.“ Matka hus vysadla na gunára, uchopila opraty a ten s ňou vzlietol smerom k palácu víl.

Alex sa za nimi so smiechom pozerala. Potom si pripomenula, čo všetko musí stihnúť, a znovu vykročila. Prešla ku kraju záhrady a ocitla sa na širokej lúke.

„Cornelius!“ zavolala a hlasno si plesla po stehne. „Sem sa! Cornelius, kde trčíš?“

Na druhej strane lúky sľkal vodu z potoka jednorozec – ale nepodobal sa na žiadneho jednorozca v kráľovstve. Cornelius bol nemotorné stvorenie s tučným bruchom, ktoré sa pod ním pri chôdzi knísalo. Z hlavy mu síce vyrastal strieborný roh, ale bol zlomený – stalo sa to pri jednej nehode, keď bol Cornelius ešte jednorozčie žriebä.

„Tak tu si, Cornelius,“ usmiala sa Alex.

Zviera sa jej potešilo a prišlo si po pohladkanie neforemného pysku.

„Dobré ráno, môj zlatý.“ Alex však vycítila, že jej rohatý kamarát dnes ráno nemá najlepšiu náladu. Neklusal ani zďaleka tak bystro ako inokedy. „Čo sa stalo, Cornelius? Zdáš sa mi smutný.“

Cornelius sklonil mohutnú hlavu a mrzuto sa zadíval na druhú stranu potoka. Alex sledovala jeho pohľad a všimla si v diaľke stádo úchvatných jednorozcov. Jeden krajší ako druhý, štíhle telá a dokonalé rohy sa v slnečných lúčoch len tak blýskali.

„Ach, Cornelius,“ lútostivo mu pohladila hrivu. „Nesmieš sa stále porovnávať s ostatnými jednorozcami.“

Cornelius prikývol, lenže Alex mu v očiach videla rozpaky. Nevedel dobre tajiť svoje pocity, každý na ňom hneď všetko zbadal.

„Vieš, prečo som si ťa vybrala, Cornelius? Práve teba?“ opýtala sa ho.

Utrápený jednorožec ohrnul gamby a vyceril veľké perlovobiele zuby.

„Iste, lebo sa vieš pekne usmiať, ale to nebol hlavný dôvod.“

Cornelius sa vzopäl na zadné nohy a prednými zabicykloval vo vzduchu.

„Pravdaže, pekne tancuješ, ale ani to nie je jediný dôvod,“ vyhlásila Alex. „Vybrala som si ťa, lebo si celkom iný ako ostatné jednorožce v Kráľovstve víl. Máš síce malý a zlomený roh, ale zato máš dobré a veľké srdce.“

Cornelius zafíkal a pozrel bokom. Dokonca sa zapýril, len mu tak spod srsti presvitala zružovená pokožka.

„Pomôžeš mi dnes plniť ľuďom priania?“ spýtala sa ho Alex a on nadšene zaerdžal. „Výborne, tak do cvalu!“ Cornelius sa sklonil a Alex naňho vysadla. Zamávala paličkou nad jednorožcovou hlavou a pošepkala mu do ucha: „Odnes nás za tým, kto nás potrebuje, Cornelius.“

Zlomený roh zažiaril, jednorožec mykol hlavou smerom na severozápad a pustil sa cvalom tam, kam ho viedla mágia. Jednorožce cválajú oveľa rýchlejšie ako obyčajné kone a Alex si musela pridržiavať členku.

Svišťali pomedzi stromy, preskočili riekku aj dva potoky, až napokon našli chodník, ktorý ich viedol do Statočného kráľovstva. V diaľke sa zjavila prostá dedinka a Cornelius spomalil. Doviezol Alex doprostred dedinky, roh ho viedol ako neomylný čuch psa. Mnohí dedinčania sa prekvapene zastavovali a vyvažovali oči na Alex a jednorožca.

„Pozdravujem obyvateľov Statočného kráľovstva!“ oslovila ich Alex a trochu nemotorne zamávala. „Nebojte sa nás, my len plníme priania.“

Dedinčania boli o niečo menej nadšení, než dúfala, vlastne sa okamžite začali zase venovať svojim každodenným povinnostiam. Cornelius zastal rovno pred maličkou chalúpkou, ktorá bola spletená z prútia a mala len slamenú strechu.

„Určite sme na správnom mieste?“ spýtala sa ho Alex. Cornelius sebaisto prikývol a jeho roh prestal žiariť.

Alex zoskočila a prešla k dverám. Zaklopala celkom zľahka, no prútie sa jej aj tak pod hánkami prelomilo a vo dverách zívala diera.

„Ajaj,“ vzdychla. Toto nebol dobrý začiatok.

„Kto tam?“ spýtal sa spoza dverí slabý hlas. Alex nazrela cez otvor, ktorý práve nechtiac vyrobila, a uvidela, že na ňu uprene pozerá pár očí.

„Zdravím vás,“ povedala. „Volám sa Alex a som víla. No, vlastne len budem víla, ale... prišla som sem dnes plniť prania. Môj jednorozec ma zaviedol do vašej dediny. Má niekto v tejto chalupe želanie, ktoré by som mu mohla splniť?“

Oči s vráskami naokolo si ju podozrievavo premeriavali. Alex vedela, že tak ako na svojej mágii, aj na úvodných slovách musí ešte popracovať. Prekvapilo ju, keď sa dvere otvorili a pred sebou uvidela starenku.

„Podte ďalej,“ pozvala ich domáca pani, hoci nevyzerala nadšená, že má spoločnosť.

„Ďakujem,“ odvetila Alex. Vošla dnu a poobzerala sa po domčeku. Bola tam špina a šero, zvnútra príbytok nevyzeral o nič lepšie ako zvonku. „Máte to tu veľmi pekné,“ zdvorilo pochválila zariadenie. „S čím by som vám mohla pomôcť?“

„Toto sú moje vnučky. Asi si prišla na pomoc im, však?“ tipovala žena. Keby to nepovedala, Alex by si zrejme nevšimla trojčatá, ktoré stáli pri stene. Boli také ufúľané, že splývali s farbami domu.

„Veľmi ma teší,“ povedala im Alex, ale nepodali jej ruku.

„Potrebujú slušné oblečenie do školy,“ vzdychla žena a posadila sa k stolu, na ktorom boli látky aj nite. „Nemôžeme si dovoliť kúpiť nič nové, tak som im chcela šaty ušiť. Žiaľ, ruky mi už neslúžia ako zamladi.“ Zdvihla ruky, hrčovité od reumy.

„Viac hovoriť nemusíte!“ zvolala Alex. „Nebojte sa, ja z ich otrhaného oblečenia vyčarujem krásne šaty, ktorými sa v škole budú môcť pýšiť!“

Trojčatá vytreštenými očami pozerali jedno na druhé – žeby to naozaj dokázala? Alex si v duchu kládla rovnakú otázku. Neohrozene však švihla paličkou a ukázala ňou postupne na všetky dievčinky, ako keby dirigovala orchester. Prvé, druhé aj tretie trojča obkolesilo iskrivé svetlo a hľa! Zo špinavých handier sa stali ružové šatočky s bielym golierikom.

Dievčatá onemeli, len zízali na svoje nové oblečenie. Alex si pomyslela, že sa nevedia spamätať z pohľadu na jej mágiu – ale ako sa len mýlila!

„Fuj, ružová!“ ozvalo sa jedno dievča.

„Neznášam ružovú,“ pridalo sa druhé.

„Nemôžeš vyčarovať inú farbu?“ opýtalo sa tretie.

Alex stúpila od toľkej nevďačnosti. Pozrela na ich starú mamu a čakala, že aspoň tá ich pokarhá.

„Na mňa sa nedívaj. Vôbec si sa ich nepýtala, akú farbu by si želali,“ povedala žena.

„Ach, pardon, to je moja vina,“ habkala Alex. Zdvihla čarovnú paličku a trikrát ňou mávla na trojčatá. Jedny šaty zostali žlté, druhé fialové, tretie belasé.

„Už je to lepšie?“ spýtala sa ich.

„Nepáči sa mi golierik,“ vyhlásilo jedno dievča.

„Ja mám radšej zelenú farbu,“ odúvalo sa druhé.

„Tie ružové šaty boli vlastne lepšie,“ durdilo sa tretie.

Do Alex vošla zlosť. Musela si zahryznúť do jazyka. „V poriadku,“ ozvala sa veľmi chladným tónom a potom znovu mávla paličkou, aby trom nevďačniciam vyhovel. „Tak, už ste spokojné?“

„Iste,“ nevelmi oduševnene odpovedalo jedno dievča.

„Jasné, v pohode,“ zašomralo druhé.

„A nemohla by som mať radšej tie staré šaty?“ opýtalo sa tretie.

Alex kapitulovala. Mala sto chutí povedať im, že vo svojej situácii si nemôžu dovoliť preberať, ale ako víla musela zachovať isté spôsoby. Napokon, nepomáhala im preto, lebo boli chudobné, ale preto, lebo sa to od nej očakávalo.

„Dievčatá, poďakujte milej tete víle za nové šaty, hoci sa musí ešte veľa učiť,“ povedala starenka.

Trojčatá sa zamračili. „Ďakujeme,“ ozvali sa trojhlasne a vôbec to nemysleli vážne.

„Rado sa stalo,“ rovnako neúprimne vyhlásila Alex a dodala: „Nech sa vám v škole darí.“

Rázne vypochoďovala z domu a Cornelia našla obhrýzať slamu zo strechy. Potom si povedala, že prvý dobrý skutok dnešného dňa síce nikto neocení, ale nemala by ho ľutovať. Vyskočila Corneliovi na chrbát a znovu nad ním zakrútila paličkou.

„Jedno pranie splnené, ešte zostávajú dve,“ oznámila mu. „Ideme ďalej, Cornelius!“

Roh opäť zažiaril a jednorozec sa rozbehol opačným smerom. Onedlho sa ocitli pred ešte menšou dedinkou na severnej strane Statočného kráľovstva. Cornelius vyklusal do strmého kopca a ona z neho zosadla pri studni, kde stáli dve deti a pozerali dole.

Alex sa usmiala a zaujala správny postoj víly so zdvihnutou paličkou. „Dobrý deň, detúrence!“ pozdravila, ale ony ďalej bez slova civeli do studne. Alex si odkašlala. „Ako vám môžem pomôcť? Spadlo vám tam dole niečo?“

Deti na ňu napokon pozreli, no ďalej sa tvárili vystrašene.

„Nie,“ hlesol chlapec. „Studňa vyschla.“

„Mama nás sem posielala s vedrom každý deň, lebo dúfa, že sa objaví voda,“ vysvetľovalo dievčatko. „Lenže my sa každý deň vraciame s prázdnyimi rukami.“

Alex sa ich nešťastiu doslova potešila. „S tým vám poľahky pomôžem!“ Konečne sa cítila užitočná.

„Ako?“ spýtal sa chlapec nedôverčivo.

„Postavíš nám novú studňu?“ hádalo dievča.

„Nie, veď som víla!“ odvetila Alex, trochu sklamaná, že to samy neuhádli. Bola si istá, že jej starká sa ľuďom nikdy nemusela takto predstavovať. „Spravím kúzlo a znovu tu bude voda.“

Deti skepticky nadvihli obočie. Očividne jej neverili.

„Ak si víla, kde máš krídla?“ spýtal sa jej chlapec.

„Nie všetky víly majú krídla,“ trpezlivo vysvetľovala Alex. „Sme rozličné.“

Deti naklonili hlavy a zadívali sa na Cornelia, ktorý sa pásol za ňou. „A tamto je jednorozec?“ opýtal sa chlapec.

„Veru tak! Presne vďaka nemu som tu. Priniesol ma na toto miesto, lebo vycítil, že tu môžem niekomu pomôcť,“ usmiala sa Alex. Cornelius hrdo zdvihol hlavu, aby ohromil detičky, ale to nebolo také ľahké.

„Prečo je taký tučný?“ spýtal sa chlapec.

„Prečo má zlomený roh?“ zaujímalo sa dievčatko.

Cornelius sklonil hlavu a smutne pozrel do zeme.

„Roh si zlomil, keď bol ešte malý, a preto mu často býva smutno. A keď mu je smutno, papá,“ rýchlo im vysvetľovala Alex. „Tak chcete, aby som vám pričarovala vodu do studne alebo nie?“

Deti pokrčili plecami. „No, asi hej,“ usúdil chlapec. „Horšie to už byť nemôže.“

Alex sa tešila, že konečne môže prejsť k veci. Poslala deti za seba. Nazrela do studne, ale v hĺbočine bolo vidieť len blato.

Zdvihla čarovnú paličku a švihla ňou smerom k studni. Z hlŕky zašumela voda, studňa sa zázračne naplnila. Deti od radosti poskakovali a tliekali.

„Oživila si nám studňu!“ šťastne zvolal chlapec.

„Tak predsa len si víla!“ radovalo sa dievčatko.

„Odvedieme ťa do dediny, nech sa ti ľudia môžu odvdáčiť,“ povedal chlapec.

Alex pokrčila plecami a líca jej zružovali od radosti, že si ju konečne niekto cení. „Nemusia sa mi odvdáčiť,“ bránila sa. „Ja pomáham len z dobrého srdca a pre dobrý pocit, nečakám za to odme...“

Zmlkla a deti znehybneli. Zem pod nohami sa im zatriasla a zo studne sa ozýval čoraz mohutnejší šum – voda nezadržateľne stúpala k okraju.

„Ajaj!“ zhíkla Alex. Spolu s deťmi a Corneliom pomaly spät-kovala. V tej chvíli zo studne vyrazil gejzír, voda striekala k oblohe, ako keby tam vybuchla sopka.

„Nemal som pravdu!“ skríkol chlapec. „Mohlo to byť horšie! Toto je horšie!“

„Zachráň sa, kto môžeš!“ spanikárilo dievčatko.

Deti uháňali dolu kopcom do dediny a jačali z plných pľúc. Dedinčania vybiehali pred chalupy a obchody, aby videli, čo sa to robí. Neverili vlastným očiam. Gejzír stále striekal a na dedinu pršali prúdy vody, takže onedlho boli všetci mokří ako myši.

Aj na Alex s Corneliom sa liala voda. „Cornelius! Posad' sa na studňu! Zapchaj ju, kým vymyslím, čo robiť!“ zvolala Alex. Jednorozec na ňu pozrel, akoby bola úplne mimo. „Prosím ťa...“ modlikala.

Cornelius sa opatrne priblížil k studni. Od čerstvého bahna, ktoré tu zanechával gejzír vody, mal zašpinené kopytá. Zdvihol chvost a sadol si rovno na studňu, zapchal ju, zastavil gejzír. Bolo

to preňho ponižujúce, ale tentoraz sa jeho veľká zadná časť ukázala veľmi užitočná. Zdola sa ozval jasot dedinčanov, trval však len chvíľu. Voda sa v studni nahromadila a vystrelila nešťastného jednorozca do vzduchu. Pristál na blatistom kopci a ako lavína sa sklzol do dediny. Dedinčania sa div nepotrhali, ako pred ním utekali späť do domov a obchodov.

Cornelius vrazil do akejsi stodoly. Bol taký zablatený, že vyzeral skôr čierny než biely.

„Sucho!“ zakričala Alex a ukázala paličkou na studňu. „Vyschni, už aj vyschni, vravím ti! Sucho, sucho, sucho!“

Odrazu z hrotu paličky vyskočila velikánska guča ohňa a zasiahla studňu, až ju rozbila na kúsky. Našťastie klesol tlak vody a gejzír prestal striekať. Múr na studni popraskal, ale dolu bola voda – a bolo jej dosť aj v dedine.

„Hotovo!“ zakričala Alex s úľavou do dediny. Ľudia znovu vykukovali z domov, ale pohľady, ktorými ju tí mokří úbožiaci častovali, boli plné zlosti. „No, aspoň máte zase vodu,“ pokúsila sa obrátiť všetko na žart, ale nikto sa s ňou nesmial.

Zablatený jednorozec pricupital k svojej paničke.

„Fajn, Cornelius, asi sa poberieme.“

Vyliezla mu na chrbát a vyštartovali – nie smerom k najbližšej zastávke, jednoducho len čo najďalej od zmáčanej dediny. V lese našli úzky potôčik a poumývali sa. Cornelius sa paprčil, keď sa zazrel na hladine – bol nielen tučný, ale aj zafúľaný ako prasiatko.

„Nemám ťa očistiť kúzlom?“ spýtala sa ho Alex. Jednorozec však zavrtil hlavou – netúžil, aby sa mu stalo to, čo studni. „Ako chceš,“ vzdychla. „Poďme teda ešte niekam, kde nás potrebujú.“

Do pravého poludnia chýbali asi dve hodiny a Corneliov magický roh ich zaviedol do juhozápadného cípu Východného kráľovstva. V diaľke rozoznali gazdovstvo a Alex mala pocit, že to miesto spoznáva.

„Neboli sme tu už niekedy?“ spýtala sa jednorožca, ale on si bol istý, že ho roh naviguje správne. Alex uvidela už aj gazdu, ktorý staval plot okolo zeleninovej záhrady, a odhadla, že práve za ním idú.

„Dobrý deň, nepotrebujete náhodou magickú pomoc?“ oslovila ho.

Muž si utrel spotené čelo a obzrel sa za jej hlasom. Len čo videl, kto to prichádza, vyskočil na rovné nohy a zamával rukami, akoby Alex bola divá medvedica, ktorá mu môže len ublížiť.

„Hohohó, nepribližuj sa, mladá! Nepotrebujem ďalšie problémy!“ zvolal.

Alex sa urazila. *Problémy? Aké problémy by som mu už len ja mohla spôsobiť?*

„Pane, nechcem vám zle,“ presviedčala ho. „Som víla. Prišla som vám pomôcť.“

Gazda si založil ruky v bok a podozrievavo sa na ňu zahľadel. „Toto si hovorila aj naposledy.“

„Naposledy?“ prekvapila sa Alex. „Takže som tu už niekedy bola?“

Muž smutne pokýval hlavou. „Veru tak. Pomáhala si mi stavať plot, aby mi jelene a zajace nezožrali úrodu,“ oznámil jej.

Alex si pritlačila ukazovák na pery a tuho sa zamyslela. „Aha! Už si spomínam! Vy ste gazda Robins!“ zvolala. „Ale... čo sa stalo s tým plotom, ktorý som vám vyčarovala?“

V tej chvíli sa kdesi zabuchli dvere a Alex uvidela, že z domu vyšiel gazdov syn – na toho si spomenula okamžite. Bol vysoký, mocný, len o nejaký rok starší ako ona, dlhšie vlasy mu padali do tváre a mladej víle sa veľmi páčil.

„Ten tvoj plot zožrali zvieratá,“ s bezočivým úsmevom jej oznámil mladý gazda. „Bol totiž zo samých zelených listov a popínavých výhonkov. Bavilo ma dívať sa, ako ho kúzlom ťaháš zo zeme, ale na ochranu záhrady pred bylinožravcami sa nehodil.“

„Nemáš náhodou vyrábať stôl?“ osopil sa na syna starý Robins.

„Dal som si pauzu,“ odsekol mládenec. Vyzeralo to, že sa chce najmä porozprávať s Alex. Ona sa však stále vyhýbala jeho pohľadu – cítila, že keď sa im stretnú oči, zalieva ju červen.

„A prečo ste mi nepovedali, že ten plot je nanič?“ spýtala sa gazdu.

„Ani jeden z nás sa nedostal k slovu,“ odvetil syn namiesto otca. „Mávla si čarovnou paličkou a zmizla si ako gáfor, lebo si trvala na tom, že ti netreba ďakovať.“

Alex pokrútila hlavou a prevrátila oči. „Panebože, žiadny dobrý skutok nezostane bez trestu,“ zamrmlala. „V tom prípade tentoraz trvám na tom, aby som vám to mohla vynahradiť!“ Zdvihla paličku a chystala sa vyčarovať nový plot, keď ju zastavil pán domu.

„Slečinka,“ nevelmi zdvorilo zavrčal Robins, „mám pred sebou celodennú robotu okolo domu a poľa. Začal som plotom, ale nerád by som ním aj skončil. Najväčšmi nám pomôžeš, keď zmizneš a prestaneš nás otravovať.“

„Sami sebe škodíte,“ škriepila sa. „Stačí, ak mávnm paličkou, a plot bude hotový...“

„Vravím ti, ZMIZNI!“ zvýšil hlas gazda Robins, lebo mu došla trpezlivosť. „Nechceme od teba nič, žiadnu pomoc nepotrebuje. Viem, že takí ako ty všetko riešia mávnutím čarovnej paličky, ale ľudia ako my sa zaobídu aj bez podobných hlúpostí. Prosím ťa, choď radšej premeniť nejakú slúžku na princeznú, skôr než urobím alebo poviem niečo, čo by som neskôr ľutoval.“

Alex otvorila ústa. Nemôže dovoliť, aby sa na ňu ľudia takto osopovali! Najmä po tom, čo už dnes zažila. Gazda Robins si nevybral správny deň na hádku s vílou.

„Nie!“ odsekla mu.

„Čo?“ zhúkol on.

„Nie, nezmiznem!“ dupla si Alex.

Robinsonov syn ožil – toto bude zaujímavé.

„Odpusťte mi, že vám vnucujem svoju pomoc, človeče, ale uveďte si, že nie ste jediný, kto má povinnosti,“ pokračovala a spravila krok k Robinsonovi. „Pravda je taká, že moju pomoc potrebujete, aj keby ste o ňu nestáli, a preto som tu! Preto ma sem jednorozec priniesol! Takže premôžte pýchu, odstúpte mi z cesty a nechajte ma konať, pretože ja neodídem, kým tento plot nebude stáť!“

Gazda Robins zbledol a vyzeralo to, že sa jej skutočne bojí. Zato jeho syn si len zapchával ústa, aby nahlas nevyprskol do smiechu. Alex položila paličku na zem a vysúkala si rukávy. Dopochodovala k staršiemu mužovi a načiahla sa po jeho kladivo.

„Čo to robíš?“ protestoval Robins.

„Dajte mi to kladivo,“ zavrčala víla. „Na stavbu tohto plotu nepotrebujem žiadne kúzla.“

Vytrhla mu kladivo z ruky, vzala pár kusov dreva a pokračovala v práci presne tam, kde gazda prestal. Robins so synom stáli ako sochy a prizerali sa, ako sa mladá víla usiluje.

„Ak ste vy dvaja dnes naozaj takí zaneprázdnení, ako hovoríte, choďte si porobiť ostatné veci. Toto nechajte na mňa,“ vyštekla a škaredo na nich zagánila. Tentoraz sa neškriepili. Robins sa pobral ťahať zo zeme mrkvu a jeho syn sa vrátil dnu dokončiť stôl.

Alex pri práci poháňala taká zlosť, že o necelé dve hodiny mala plot hotový. Zatĺkla posledný klinec do poslednej laty a vrátila sa k jednorozcovi.

„A je to!“ zakričala na starého Robinsa. Z domu vyšiel aj ten mladší, aby sa pozrel, ako vyzerá hotový plot. Prekvapilo ho, aká je mladá víla šikovná. Tá teraz zdvihla zo zeme čarovnú paličku a vyskočila Corneliovi na chrbát.

„Prajem príjemný zvyšok dňa, páni!“ vyhlásila Alex. „A mimochodom, naozaj mi nemusíte ďakovať. SOM VÍLA A POMÁHAŤ JE MOJA POVINNOSŤ!“

Cornelius odcvával a v prachu, ktorý zvířil kopytami, zostali stáť dvaja gazdovia ako omráčení.

Alex sa do Kráľovstva víl vrátila len pár minút po dvanástej. Cornelia nechala na lúke pri palácových záhradách a ponáhľala sa domov, aby na ňu starká pridlho nečakala.

„Ale no tak, nebojte sa, nepoštípu vás!“ ozval sa zo záhrady energický hlas. Tangerina práve kŕmila žaludmi celú rodinku veвериčiek, usalašenú na strome, keď okolo nej prebehla Alex. Veveričky sa zjavne báli včiel, ktoré bývali v Tangerininom účese.

„Ahoj, Tangerina,“ pozdravila ju Alex.

„Božemôj, čo sa ti stalo?“ zhíkla Tangerina, keď si všimla, ako jej mladá kolegyňa vyzerá. Čo už? Oprava studne a stavba plotu, všetko špinavá robota. „Alex, vyzeráš, ako keby si spadla do rieky!“

„To by bolo na dlhé rozprávanie,“ vzdychla Alex. Najmä sa jej nechcelo vysvetľovať.

„Spomínal niekto rieku?“ ozval sa zo záhrady celkom iný hlas a z neďalekého rybníka sa vynorila Skylene. Keď plávala k brehu, jej dlhé hodvábne vlasy a róba vyzerali ako vytvorené z vody.

„Chuderka Alex tuším prežívala ťažké chvíle,“ prezradila jej Tangerina.

„Ja sa len usilujem ešte pred vyučovaním u staršej pomôcť čo najviac ľuďom,“ pokrčila Alex plecami.

„Nieže sa nám zoderieš, Alex,“ usmiala sa Skylene. „Máš pred sebou veľký deň!“ Preplávala rybníkom a jemne sa dotkla prstom hladiny, takže sa okolo nej zjavili krásne biele lekná. „Ja sa už púšťam do výzdoby. Inaugurácie nových víl zbožňujem, lebo kráľovstvo sa aspoň môže znovu vyparádiť.“

„Ja sa toho plesu už nemôžem dočkať! Moje včely mi aj teraz vyrábajú novú róbu z čistého plástu,“ pochválila sa Tangerina.

„A ten inauguračný ples... bude to veľmi prepychové?“ ustarane sa na tie dve pozrela Alex. „Myslela som, že ma len uvedú do stavu víly, celkom prosto a... Musím sa pekne obliecť?“

Tangerina si so Skylene vymenila nervózny pohľad – akoby sa ich tá mladá práve opýtala, čo je slnko.

„Srdiečko. Inauguračný ples je твоjím prvým krokom do spoločnosti,“ povedala Skylene. „Je to tvoj debut. Takže musíš vyzerieť čo najlepšie – chceš predsa, aby si ťa tak zapamätali.“

„Budú tam všetky víly z kráľovstva,“ pridala sa Tangerina. „A prídu sa pozrieť len a len na teba!“

Alex zatvorila oči. „No super,“ vzdychla. „Akoby nestačilo, že ma prijmú do Veľrady víl, teraz sa ešte musím trápiť, ako budem vyzerieť pred celým kráľovstvom. Prečo mám pocit, že najdôležitejšie informácie si víly nechávajú vždy na poslednú chvíľu?“

„Nerob si starosti, drahá, ty by si vyzerala dobre aj vo vreci,“ prehodila Tangerina.

„Jasné, ale nieže si ho naozaj oblečieš,“ zašomrala Skylene. „Alebo toto,“ ukázala na premočené handry, na ktoré sa zmenili Alexine šaty.

Alex ticho vzdychla. Mávla paličkou a šaty sa jej zajagali ako nové. „Fajn, dievčatá, vďaka za príjemný rozhovor!“ povedala a pokračovala v ceste do paláca.

O chvíľu už vybehla po zlatých schodoch k vstupnej bráne, utekala hlavnou chodbou a potom po schodisku na najvyššie poschodie, kde mala komnaty jej starká. Miestnosti v tomto krídle paláca mali výnimočne všetky štyri steny, takže musela zaklopať.

„Ďalej, zlatko,“ začula zvnútra hlas svojej starkej a vošla. Bola tu už veľakrát, ale tieto komnaty ju zakaždým oslnili.

Príbytok Kmotričky víly sa dal opísať len ako úchvatný, a to ešte bolo slabé slovo. Nábytok bol vyrobený z ružovkastej večernej zory a vznášal sa nad dlážkou. Posteľ spočívala pod konármi

bielej vřby, ktorá mala lístky z čistého krištálu. Namiesto ohňa sa v obrovskom kozube, ktorý dominoval jednej stene, vzdúvali bublinky, čo vyletovali do celej miestnosti. Úplne v strede sa nad tou nádherou vznášal luster vytvorený zo stoviek usadených hohúb, ktoré očividne sedeli vo vzduchu, pretože strop neexistoval – luster nemal na čom visieť.

Komnata bola plná vecičiek, ktoré tvorili súčasť zbierky Kmotričky víly. Na kozubovej rímse žiarili klenoty, čo v priebehu vekov dostala do daru od vládarov z oboch svetov. Veľký stôl pri kozube pokrývali farbisté flakóniky plné čarovných odvarov a elixírov. Sklená vitrína pri stene obsahovala zbierku čarovných paličiek, ktoré si Kmotrička víla zhromaždila. Stenu oproti kozubu zaberala knižnica plná kníh kúziel, fantastických príbehov a príbehov z dejín.

Lenže ešte dôležitejšie miesto ako tieto cennosti mali vyhradené nespočetné rodinné fotografie Alex, Connera a ich ocka, a tiež ich detské kresbičky, ich písomky z matematiky a gramatiky, za ktoré dostali jednotky, a tiež príšerná bižutéria z cestovín, ktorou Kmotričku vílu vnúčatá obdarovali na Deň úcty k starším. Nijaký darček od nich nikdy nevyhodila.

V zadnej časti komnaty stál na malom pódiu písací stôl z čierneho skla – hoci Alex za ním starkú sedieť nikdy nevidela. Vždy ju našla stáť pri jednom zo štyroch vysokých okien, z ktorých bol veľkolepý výhľad na celé Kráľovstvo víl.

„Ahoj, Alex,“ pozdravila ju starká od okna. Mala na sebe typické modré šaty, ktoré žiarili ako hviezdnatá obloha.

„Prepáč, starká, že meškám,“ ospravedlnila sa Alex. „Keď som dnes plnila priania, trochu sa mi to vymklo z rúk.“

„Naozaj?“ Starkú to zaujalo. „Prečo?“

Alex vzdychla. „Občas tuším ani neviem, či je práca víly pre mňa to pravé,“ priznala sa. „Necháp to zle, ja milujem mágiu

a strašne rada pomáham druhým. Občas sa už ráno, keď vstanem, radujem z toho, čo pre ľudí môžem urobiť. A inokedy mám pocit, že všetko len kazím. Sú dni, keď nestihnem pomôcť všetkým, ktorí to potrebujú, ale aj dni, keď sa mi zdá, že nikto nechce moju pomoc. A keď strácam sebaistotu, trpí tým moja mágia – je nevy počítateľná. Lenže potom si myslím, že vo Veľrade víl nemám čo robiť.“

Alex sa posadila na schodíky k pódiu a počúvala si unavené oči. Starká k nej prešla a pohladila ju po vlasoch.

„Príliš sa namáhaš, Alex,“ dohovárala vnučke. „Nemôžeš sa rozvojiť. Aj keby si sa akokoľvek usilovala, nikdy nedokážeš pomôcť každému. Dokonca už zisťuješ, že niektorým sa pomôcť nedá – niežeby boli v zúfalej situácii, ale odmietajú pomoc.“

Alex sklopila zrak. Toto bolo ťažké prijať.

„Som rada, že si o tom začala hovoriť,“ povedala starká. „Niečo ti totiž chcem ukázať. Pod' za mnou.“

Pomohla vnučke vstať a vyviedla ju na dlhú chodbu. Kráčali, až zastali pred veľkou oblúkovou bránou, ktorú uzatvárali dvojité dvere. Alex ich nikdy predtým nevidela.

„Kde to sme, starká?“

„Toto,“ s úsmevom začala Kmotrička víla, „je Sieň snov.“

Potom otvorila bránu a Alex len tak zhíkla od údivu. Oči jej div nevypadli za jamôk, lebo takúto miestnosť videla naozaj prvý raz. Bola tam tma a nekonečný priestor, ktorý akoby sa tiahol všade, všetkými smermi. Okolo nich krúžili svietiace guľovité telesá všetkých možných veľkostí. Vyzeralo to, akoby sa do jednej siene vpratala celá galaxia.

Vošli dnu a zatvorili za sebou dvere. Alex si vôbec nebola istá, na čom stojí, pretože... pod ňou nebola nijaká dlážka!

„Táto sieň je tu od počiatkov sveta víl,“ povedala jej starká.

„A čo je toto tu?“ ukázala Alex na krúžiace gule.

„To sú sny. Všetky do jedného,“ tajuplne stíšila hlas Kmotrička víla. „Malé, veľké, sny aj priania, v tejto miestnosti sú všetky zaznamenané.“

„Ale veď sú ich tu tisíce – ba milióny!“ zvolala Alex.

„Pravdaže, a možno aj viac,“ zasmiala sa starká. Ako vidíš, ani všetky víly na svete nemôžu splniť všetky sny a priania. Keď nazrieš do snov, zistíš, o čom sú a komu patria.“

Alex na dlani pristála stredne veľká guľa a ona sa do nej zadívala. Uvidela v nej dievčatko s papierovou korunkou na hlave.

„Táto malá sníva, že bude princeznou,“ povedala Kmotrička víla. „Takých snov sa tu nachádza veľa. My sa venujeme skôr týmto ostatným.“

Na dľaň jej priletela väčšia guľa a obidve do nej nazreli. V guľi bol chlapec, veľmi smutne pozoroval svoju mladšiu sestru, ktorá sedela v drevenom kresle s kolieskami.

„Tento chlapček by dal čokoľvek za to, aby jeho sestrička znovu chodila,“ vzdychla starká. „Je to veľká guľa, pretože aj ten sen je veľký – a ľahšie sa udrží v ruke, lebo je nesebecký. Túto guľu si vezmem a zistím, či by sa tým deťom nedalo pomôcť.“ Starká si sen rýchlo vložila do vrečka.

„Takže takto ty nachádzaš ľudí, ktorým pomáhaš?“ zaujímala sa Alex.

„Veru tak,“ prikývla Kmotrička víla. „Je to oveľa šikovnejšie, ako jazdiť na jednorožcovi, čo povieš?“

Usmiali sa na seba a Alex skúsila zachytiť ďalšiu veľkú guľu, no neudržala ju v ruke.

„Prečo mi to nejde?“ znepokojene pozrela na starkú. Bála sa, že je vážne neschopná.

„Lebo človek, ktorému tento sen patrí, o tvoju pomoc nestojí. A myslím, že ten sen, keby si doň nazrela, by ťa nepotešil,“ dodala starká.

„Ale to je hlúpe,“ zamračila sa Alex. „Prečo nestojí o moju pomoc? Prečo mi ten sen nechce ukázať?“

„Ak poznáš niečie najtajnejšie túžby, riskuješ, že ich spoznáš hlbšie, ako by ti to sami dovolili,“ vysvetlila jej Kmotrička víla. „Mnohokrát som si to overila na vlastnej škode.“

Alex sa zamyslela a potom nechala guľu odletieť. „Asi to nie je príjemné, vidieť toľko snov a vedieť, že nemôžeš splniť úplne všetky,“ povedala.

„Tak som to možno brala, keď som bola mladšia,“ usmiala sa starká. „Lenže každý by mal robiť to, čo robiť vie, nie sa zhrýzať tým, na čo nestačí. Je nefér a nerealistické očakávať od seba, že vyriešiš každý problém na svete. Nezabúdaj, že nebyť takých, ako sme my, nesplnených snov by bolo v tejto miestnosti oveľa viac. Každé želanie, ktoré sa mávnutím čarovnou paličkou splní, splodí desiatky ďalších, a tie už dosiahnu ľudia sami, s pomocou vlastnej vnútornej mágie. Aha, pozri sem.“

Kmotrička víla ukázala na guľu, ktorá sa vznášala pred nimi, pomaly hasla a napokon zmizla.

„Čo sa s ňou stalo?“ spýtala sa Alex.

„Ten sen sa splnil,“ povedala starká. „Bez našej pomoci. Človek, ktorý sa roky inšpiroval úspechom iných, čo si plnili sny, napokon uskutočnil ten svoj. Je pravdepodobné, že takisto to robia nespočetné množstvá ľudí. Ver mi, že netúžime po svete, v ktorom by nikto neveril sám sebe a nedokázal si splniť nijaké sny.“

Alex sa pousmiala. „Myslím, starká, že už som pochopila, čo sa ma dnes pokúšaš naučiť.“

Starká jej úsmev opätovala. „To rada počujem.“ Znovu jej v dlani pristála guľa, tentoraz maličká, a okamžite sa rozplynula.

„Čí to bol sen?“ spýtala sa Alex.

„Môj,“ priznala Kmotrička víla. „Vždy keď sa niečo naučíš,

splní sa mi pranie. A musím povedať, že sa učíš oveľa rýchlejšie, ako som to kedysi zvládala ja.“

Alex sa znovu usmiala. Hoci jej dal dnešok poriadne zabrat, starká jej vrátila pocit, že aj ona si napriek všetkému plní vlastné sny. Vedela, že kdesi v tejto sieni sa vznášala žiariaca guľa, ktorá patrila iba jej – a teraz sa stratila.

„Dám ti ešte jednu úlohu,“ povedala starká. „Do konca týždňa už budeš chodiť len na naše poludňajšie vyučovanie, inak od teba očakávam, že si odpočinieš. Naučí ťa to, že ak nevieš pomôcť sama sebe, nevieš pomôcť ani iným.“

„Dobre,“ neochotne prikývla Alex. „A ďakujem za poučenie, starká.“ Objala ju a vyšla zo Siene snov. Do večera mala trochu problém zistiť, čo robiť. Už dávno si nedopriala voľno.

Keď vnučka odišla, Kmotrička víla zatvorila oči a pod viečkami ju zaštipali slzy. Nikdy neočakávala, že bude na niekoho taká hrdá, ako bola teraz na Alex. Vedela, že jedného dňa sa z Alex stane ešte lepšia Kmotrička víla, než je dnes ona.

Žiaľ, keďže v sebe cítila isté zmeny, tušila, že ten deň nastane oveľa skôr, než by ona či Alex chceli.

TRETIA KAPITOLA

KNIHOMOLKY ÚTOČIA

Conner mal zvláštny sen. Poskakoval po nemeckej krajine vo svetlozelených kožených nohaviciach a veselo pohojďoval košíkom s čerstvo natrhanými listami. Radostne jódloval a blížil sa k malebnej dedinke. Všetko bolo také pokojné a šťastné – vôbec sa mu odtiaľto nežiadalo odísť. Odrazu sa však rozozvučal poplašný tón – známy zvuk, ktorý počul už veľakrát. Conner pozrel na oblohu a uvidel, ako na dedinu zostupujú a útočia zlí mimozemšťania z filmu, ktorý včera pozeral v televízií!

Sen sa prudko prerušil, len čo si Conner uvedomil, že ten zvuk vydáva jeho budík. Švacol po ňom silnejšie, než bolo treba, aby ho

umĺal. Bol taký unavený, aŹ mal pocit, Źe je po ňom. Akoby mal v hlave obrovský oblak, ktorý mu bránil udržať otvorené oči.

Tešil sa, Źe včera večer mohol stráviť čas s Alex, ale vážne ľutoval rozhodnutie zostať tak neskoro hore. Obliekol sa a postupne stiahol otlčenú Betsy dolu schodmi. Bob a Charlotte naňho čakali pri dverách – boli ranné typy, rasa, ktorú Conner nedokázal pochopiť.

„Si pripravený, kamoš?“ spýtal sa Bob a krútil kľúčmi od auta.

Conner zamrmľal čosi, čo znelo ako áno. Charlotte mala v nemocnici rannú zmenu a už bola oblečená do práce. Objala syna a pevne ho stisla.

„Buď tam dobrý, Conner,“ povedala. „Ale hlavne sa poriadne zabav!“

„Mama, nemôžem ísť do Nemecka, keď ma nepustíš,“ hlesol Conner v jej silnom objatí.

„Ešte chvíľku,“ odvetila Charlotte. „Si moje jediné dieťa, ktoré môžem objímať.“

Keď ho mama konečne pustila, Conner naložil kufor na zadné sedadlo Bobovho auta a odišli z domu. Zastavili sa v rýchlom občerstvení na masťné raňajky, aké by im Charlotte nedovolila, keby bola s nimi, a zamierili na letisko. Bob cestou opisoval svoje európske dobrodružstvá. Conner počúval len na pol ucha – vibrácie auta ho uspávali. Napokon došli na letisko a Bob zastal pri chodníku.

„Skôr než odídeš, chcem ti niečo prezradiť,“ povedal Bob veľmi vážnym tónom.

„Dúfam, Źe nie ako vznikajú deti?“ spýtal sa Conner, lebo sa obával najhoršieho. „V škole nám to už vysvetlili.“

„Ehm, nie...“ povedal Bob. Na chvíľu sa zamyslel, či by nemal niečo povedať aj na túto tému, ale potom pokračoval podľa plánu. „Mám pre teba niečo, o čom tvoja mama nevie.“

Bob siahol do vrecka a vytiahol kreditnú kartu. Podal ju nevlastnému synovi a Conner si na spodnej strane šokovane prečítal „Conner Jonathan Bailey“.

„To je moje... moje... moje meno,“ vykoktal. „Vybavil si mi kreditku, Bob?“

„Áno,“ prisvedčil Bob. „Bezpečnostný kód je rok tvojho narodenia. Je určená len pre núdzové prípady a len na túto cestu, jasné? Keď prídeš domov, vrátiš mi ju. Viem, že tvoja mama je proti takýmto veciam, ale istota je istota. Takže to zostane medzi nami, dobre?“

Conner vzrušene prikyvoval. „Jasné! Bob, pomaly sa stávaš mojím najobľúbenejším človekom! Ďakujem!“

Bob sa usmial. „To rád počujem.“ Potľapkával Connera po chrbte. „Si moja rodina, Conner. Musím sa postarať, aby ti nič nechýbalo. A teraz choď za dobrodružstvom – ale za takým normálnym. Pokús sa vyhýbať zlým sudičkám a hovoriacim zvieratám.“

Pri vchode do letiskovej budovy zbadal Conner pani Petersovú. Okolo nej stáli štyri dievčatá zo školy, ktoré takisto práve prišli. Conner sa na cestu tešil, ale na tieto baby nie.

„Neboj sa,“ ubezpečil Conner Boba. „Nečaká ma nič strašidelnejšie ako dlhé čakanie.“

Conner objal Boba, vzal si zo zadného sedadla Betsy a zamával Bobovi. Zamieril k pani Petersovej a skupinke dievčat pri vchode. Všetky dievčatá vyzerali rovnako unavene ako Conner. Pani Petersová však vyzerala tak ako vždy, čo len potvrdzovalo Connerovu teóriu, že je robot.

„Dobré ráno, pán Bailey,“ energicky ho privítala riaditeľka.

„Dobré ráno, pani Petersová,“ odzdravil Conner. „Dobré ráno, Mindy, Cindy, Lindy, Wendy.“

Ani jedno z dievčat neodpovedalo a Conner to ani nečakal. Od začiatku školského roka s ním neprehovorili jediné slovo. Len

naňho z diaľky zazerali – ako keby ich v minulosti verejne ponížil a neospravedlnil sa za to. Conner to nechápal, ale príliš sa nad tým nezamýšľal. Vedel, že dievčatá v tomto veku bývajú občas veľmi čudné – a tieto štyri boli najčudnejšie, aké doteraz stretol.

Mindy, Cindy, Lindy a Wendy boli nerozlučné od prvej triedy, keď ich dala dokopy učiteľka pri vymýšľaní rýmov. Vytvorili spolu v škole čitateľský klub a každú voľnú chvíľu trávili v knižnici. Pripomínali by Connerovi sestru, keby neboli také svojské.

Mindy bola najnižšia a najhlučnejšia a vystupovala ako vodkyňa skupiny. Každý deň nosila vrkôčiky, ako keby to mala v zmluve. Cindy bola najmladšia a do dnešného dňa každému hrdo vykladala, že preskočila materskú škôlku. Nosila strojček a z toľkého kovu, čo jej svietil v ústach, by sa dal postaviť satelit. Lindy bola černoška a najvyššie dievča v škole. Dokonca prevyšovala aj všetky učiteľky. Trochu sa hrbila, keďže sa celý čas musela k ostatným skláňať. Wendy bola až trápne hanblivá a väčšinou za seba nechala rozprávať ostatné dievčatá. Bola to Japonka, mala veľmi tmavé vlasy a najväčšie oči, aké kedy Conner na človeku videl.

Conner už dávnejšie vedel, že pcestujú aj tieto štyri dievčatá, a takmer sa preto rozhodol zostať doma. Našťastie išla aj Bree, a tak sa predsa len oplátilo premôcť.

„Ešte počkáme na slečnu Campellovú a vyrazíme,“ povedala pani Petersová a poobzerala sa po chodníku. „Ste jediný chlapec v našej výprave, pán Bailey. Ste si istý, že to zvládnete?“

„Jasné,“ prikývol Conner. „Som na to zvyknutý. Mama a sestra predtým preberali všetky možné dievčenské záležitosti... väčšinou počas večere, čo mi ktovieako nevyhovovalo.“

Len čo Conner spomenul sestru, dievčatá teatrálny prevrátili oči. Nechápal, aký majú problém.

„Aha, už ide slečna Campellová,“ vyhlásila pani Petersová.

Conner pozrel tým smerom a uvidel Bree Campbellovú. Chmáry v hlave sa hneď rozplynuli. Už pri pohľade na ňu mal pocit, ako keby vypil päť energetických nápojov.

Bree Campbellová sa nepodobala na nijaké iné dievča, ktoré kedy stretol. Vždy bola pokojná a v pohode, nikdy nezvyšovala hlas a nedala sa ničím vyvieť z miery. Mala blond vlasy s ružovými a modrými prameňmi v ofne. Väčšinou nosila veľa náramkov, na hlave fialovú vlnenú čiapku, a keď sa dalo, v jednom uchu slúchadlo.

„Dobré ráno, slečna Campbellová,“ privítala ju pani Petersová.

„Dobré ráno,“ pozdravila Bree a zívla. Conner si pomyslel, že dokonca aj zíva coolovejšie ako ostatní.

„Podme dnu na vybavovanie leteniek,“ zavelila pani Petersová a všetci sa vybrali za ňu aj s batožinou. Postupne ukazovali pasy slečne za pultom a potom dostali letenky.

Conner stál v rade za Bree. Nedokázal si vysvetliť nervozitu, ktorú v ňom vyvolávala. Tešil sa, že je blízko nej, a zároveň sa toho hrozil.

Je to len dievča, nie veľhad, opakoval si v duchu. Zachovaj rozvahu. Nesnaž sa byť vtipný. Správaj sa normálne. A po návrate domov s tým musíš ísť k lekárovi.

„Mindy, Cindy, Lindy a Wendy sedia v rade tridsaťjeden, sedadlá A, B, C a D,“ oznámila pani Petersová, keď im rozdávala letenky. „Conner a Bree sedia v rade tridsaťdva, sedadlá A a B.“

Connerovo srdce metalo mlynské kolesá. *Sedím vedľa Bree! Juchú!* pomyslel si. *Ale prečo mám pocit, ako keby to bola najúžasnejšia udalosť môjho života?*

Zazrel jej fotku v pase – ako inak, bola oveľa lepšia než jeho – a Bree si všimla, že sa na ňu díva. Conner musel rýchlo niečo vymyslieť, aby nevyzeral ako čudák.

„Máš v pase oveľa lepšiu fotku ako ja,“ povedal. „Dal som sa odfotiť v lete a spravil som tú chybu, že som sa spýtal, či sa mám usmiať, keď ma cvaknú.“

Otvoril pas a ukázal jej svoju fotku.

„Trochu to vyzerá, ako keby si kýchol a vystrašilo ťa to,“ nenúteno poznamenala Bree. V jej hlase nebolo ani stopy po posudzovaní alebo výsmechu. Jednoducho normálne zhodnotenie reality.

„Pane, chcete si dať kufor do batožinového priestoru?“ spýtala sa slečna za pultom. Connerovi chvíľu trvalo, kým si uvedomil, že to hovorí jemu.

„Áno! Zoberte ju!“ zvolal Conner a podal jej Betsy. Slečna naňho zvláštne pozrela, keď počula, že o kufri hovorí v ženskom rode. „Teda zoberte ho. Kufor.“

Betsy sa ocitla na páse a pomaly sa od neho vzdalovala. Nabudúce ju uvidí v Nemecku. Conner a dievčatá prešli cez bezpečnostnú kontrolu a celá skupinka o hodinu nastupovala do lietadla.

Lietadlo bolo obrovské. Connerovi nešlo do hlavy, ako môže niečo také veľké vzlietnuť. Fascinovalo ho to aj po všetkých čaroch, ktoré videl v Krajine príbehov. Prešli úzkou uličkou a našli si sedadlá. Conner prehtol, keď si uvedomil, aký dlhý čas bude musieť stráviť v takom malom priestore.

„Kde budete sedieť, pani Petersová?“ spýtala sa Mindy. Všetky sedadlá naokolo sa rýchlo zapĺňali.

„V prvej triede,“ odvetila pani Petersová. „Ale nebojte sa – keby ma niekto z vás potreboval, letuška ma zavolá. Budem v prvom rade, sedadlo A. Bude to dlhý let, tak si urobte pohodlie.“

Pani Petersová sa rýchlo zvrtila na opätku a pretisla sa popri prichádzajúcich cestujúcich do prednej časti lietadla. Conner si sadol na svoje miesto pri okne a Bree si sadla vedľa neho. Chvíľu uprene hľadel na sedadlo pred sebou – netušil, ako s Bree začať rozhovor.

„Je ti dobre pri okne?“ spýtal sa jej Conner.

Bree sa zatvárila zmätene. „Ale veď pri okne si ty,“ povedala.

Conner mal sto chutí tresnúť si o to okno hlavu – začal mizerne. „No, chcel som sa ťa spýtať, či si nechceš sadnúť k oknu,“ opravil sa. „Môžeme sa vymeniť.“

„V pohode,“ odvetila Bree. „Aj tak budem väčšinu letu čítať.“ Ukázala si na tašku a Conner uvidel, že je plná hrubých detektívnych románov. Bree bola každou sekundou coolovejšia.

„Dobre. Ozvi sa, keby si si to rozmyslela,“ povedal Conner, zase sa zahľadel pred seba a rozmýšľal, čo má povedať. „Pani Petersová mi hovorila, že aj ty rada píšeš.“

„Uhm,“ prikývla Bree. „Hlavne poviedky. Čítala som aj tvoje veci, keď som minulý rok robila asistentku slečne Yorkovej – sú milé. Pripomínajú mi klasické rozprávky.“

Conner neveril vlastným ušiam. „Čítala si moje poviedky?“

„Jasné,“ odvetila Bree. „Veľmi sa mi páčili – najmä tá o skrútenom strome a chodiacej rybe. Tie sú veľmi dobré.“

„Vďaka,“ povedal Conner a očervenel ako cvikla. Nielenže ich čítala, ale aj si ich pamätala. „Pôvodne sa volali *Skrútená žirafa* a *Lietajúca žaba*, ale zmenil som názvy, aby zneli... hm... realistickejšie. Aké poviedky píšeš ty?“

„Práve som dokončila jednu, ktorá sa volá *Cintorín nemŕtvych*,“ povedala Bree. „Už podľa názvu je jasné, o čom je.“

Conner prikyvoval príliš energicky, než aby to pôsobilo normálne. „To znie zaujímavo.“

Pripadal si ako idiot, že rozpráva o rozprávkach, keď ona píše o cintorínoch a zombíkoch. Ako ju presvedčí, že je cool, keď ona je očividne najcoolovejší človek, aký kedy žil?

„Rozmýšľal som, že zmením žáner,“ povedal Conner. „Myslím, že by bolo zaujímavé skúsiť napísať niečo temnejšie. Príbehy o upíroch a vlkolakoch, ale bez ľúbostných trojuholníkov a podobne...“

„Conner, zabudla som, že som sa ťa chcela niečo spýtať,“ povedala Bree.

„Spýtaj sa ma hocičo,“ odvetil.

„Si do mňa zamilovaný?“

Conner bol presvedčený, že mu zmeravelo celé telo počnúc mozgom. Do líc mu tak prúdila krv, až sa bál, že mu vybuchne hlava.

„Čo?“ vyhrkol, ako keby sa ho spýtala, či je írsky škriatok. „Nie! Jasné, že nie! Prečo si to myslíš?“

„Lebo v mojej prítomnosti vždy očervenieš a bľaboceš,“ odvetila Bree. Nevyznelo to obviňujúco ani podozrievavo – len pokojne uvádzala fakty.

Conner sa prinútil zasmiať tak nahlas, že to nemohlo byť úprimné. „Ja? To nič nie je. Iba mám alergiu na sodík.“ Len čo to vyslovil, prekvapilo ho to rovnako ako ju.

„Alergiu na sodík?“ zopakovala Bree. „O tom som v živote nepočula.“

„Je to veľmi zriedkavá alergia,“ povedal Conner. „Vždy pritom očervenením a bľabocem... Takže tým sa vysvetľuje, prečo...“

Netušil, či to má ďalej rozvádzať. Bolo mu jasné, že ju to nepresvedčilo.

„Prepáč, len som si povedala, že keď budeme sedieť vedľa seba, tak sa na to spýtam,“ vysvetlila Bree.

„Cením si, že si sa na to spýtala,“ odvetil Conner. „Bolo by trápne... len tu tak celé hodiny sedieť... a jeden by bol do druhého zamilovaný... ešte dobre, že to tak nie je...“

Conner túžil umrieť. Predstavil si, že vylezie von oknom a učupí sa na krídle. Nevedel sa rozhodnúť, čo je trápnejšie: či to, že v nej vyvolal dojem, že je do nej zamilovaný, alebo to, že na jej podozrení je niečo pravdy. Conner ešte do nikoho zamilovaný nebol – inak by o tom hádam vedel. Ale keď si vypočul obvinenie

